

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

المسلم الحق

İŞTE MÜSLÜMAN

Yazan:

Prof. Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

Hak Yayınları

HAK YAYINLARI: 13

Yazan:

Prof. Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

Tercüme Eden:

İsmail Kılıç

Kapak Tasarım ve Dizgi Mizanpaj

Hak

Adres:

Demirtaş Mah. Kepenekçi

Sabunhane Sok. No:27 / 103

Eminönü / İstanbul

Tel:

0 (212) 514 93 19

Web:

www.haqyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

YAYINEVİNİN ÖNSÖZÜ	7
ÖNSÖZ	9
GÜNÜMÜZDEKİ İNSANLARIN EN BÜYÜK SORUNU	13
ÖLÇÜ	21
İSLÂM.....	25
TAĞUT	33
TAĞUTA ÖRNEKLER	35
GERÇEK MÜ'MİN	46
GÜNÜMÜZ İNSANLARININ TAĞUTA MUHAKEME OLMA KONUSUNDA İLERİ SÜRDÜKLERİ İDDİA.....	48
İMANIN ŞARTLARI	57
İBADET	66
ŞİRK.....	70
TEVHİD KELİMESİ	85
LÂ İLÂHE İLLALLAH'IN ŞARTLARI.....	87
LÂ İLÂHE İLLALLAH'IN MANASI	89
LÂ İLÂHE İLLALLAH'I BOZAN ŞEYLER	91
İLAH KELİMESİ VE BUNUNLA İLGİLİ ÖRNEKLER	101
KÂFİRLERE VELA GÖSTERMEMEK VE ONLARI TEKFİR ETMEK	106

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ ، نَحْمَدُهُ ، وَنَسْتَعِينُهُ ، وَنَسْتَغْفِرُهُ ،
وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا ، وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا ، مَنْ
يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ ، وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ ، وَأَشْهَدُ
أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا
وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ
وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا
اللَّهَ الَّذِي تَتَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا .
يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا.

أما بعد:

فإن أصدق الحديث كتاب الله ، وخير الهدي هدي
محمد ، وشر الأمور محدثاتها ، وكل محدثة بدعة، وكل
بدعة ضلالة ، وكل ضلالة في النار

YAYINEVİNİN ÖNSÖZÜ

Allah-u Teâlâ'ya hamd, Rasûlüne, onun ashabına ve kıyamete kadar onların yoluna tabi olanlara salât ve selam olsun.

Hak Yayınları olarak daha çok insanların ihtiyacı olan ve bağlandıkları takdirde insanları felaha erdirecek, Kur'an'a ve Sünnete dayanan kitapları insanlara tercüme edip sunmaya çalıştık. Çünkü Kur'an ve Sünnet'e dayanmayan hiçbir sözün muteber ve değerli olduğuna inanmıyoruz.

Biz yayın hayatımıza **Ziyaeddin el-Kudsi'nin**; Kur'an ve sünnete dayalı olduğunu gördüğümüz **"İşte Tevhid"** isimli eseri ile başladık. Bunun akabinde bu yazarın ve bunun gibi yazarların kitaplarını araştırdık ve Kur'an ve sünnete dayalı gördüğümüz kitaplarını bularak onları da gücümüz nispetinde tercüme ettirip yayınladık ve yayınlamaya da devam ediyoruz.

Her zaman yayınlarımızın hakkı anlatan kitaplar olmasına özen gösterdik. Ne kadar tepki getirirse getirsin önemsemedik. Çünkü biliyo-

ruz ki hakkı bütün insanlar karşı gelse dahi insanların menfaatini düşünen kişi söyler. Tıpkı acı ilaç gibi... İnsanlara en büyük zararı veren kişi de; onlardan tepki almamak için hakkı gizleyen kişidir. İhlâslı bir Müslüman hakkı söyler.

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyuruyor:

"Ümmetinden Allah'ın emrine uygun hareket eden bir taife devamlı var olacaktır. Yalanlayanlar ve muhalefet edenler onlara zarar veremeyecektir ve Allah'ın emri gelene kadar bu böyle devam edecektir."

Bazı insanların hoşuna gitmese bile, Kur'an ve sünnete dayalı olduğundan dolayı insanlara hakkı, acı olsa bile bildirme ilkesini üzerine alan biz, Hak Yayınları olarak elinizdeki **"İşte Müslüman"** isimli kitabı da tercüme ettirip yayımladık.

Biz inanıyoruz ki bu kitap insanların iyileşmesi için verilen acı ilaç gibidir. Allah-u Teâlâ'dan bu kitabı okuyanların nefislerine ağır gelse de hidayet vesilesi olmasını temenni ederiz.

Hakkı öğrendikten sonra hidayete tabi olanlara selam olsun.

ÖNSÖZ

Allah-u Teâlâ'ya hamd olsun! O'na şükreder, O'ndan yardım diler, O'nun bağışlamasını isteriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden O'na sığınırız. Allah-u Teâlâ kime hidayet ederse onu saptıracak, kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ibadete layık ilah yoktur. O tektir, O'nun ortağı yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed *Aleyhisselatu Vesselam* O'nun kulu ve rasûlüdür.

"Ey iman edenler! Allah'tan korkulması gerektiği gibi korkun ve sizler ancak müslümanlar olarak ölün!"

(Al-i İmran: 102)

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretilen Rabbinizden sakının! Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten sakının! Şüphesiz Allah sizin üzerinize gözetleyicidir." (Nisa: 1)

"Ey iman edenler! Allah'tan sakının ve sözün en doğrusunu söyleyin ki Allah, amellerinizi ıslah etsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah'a ve rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur."
(Ahzab: 70-71)

En doğru söz; Allah-u Teâlâ'nın kitabı ve en hayırlı yolu gösteren; Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sünnetidir. En şerli şey; bidat olan şeydir. Her bidat, dalalettir. Her dalalet, ateştedir.

İnsanın yaratılışından beri İblis (Allah ona lanet etsin), Âdem Aleyhisselam ve oğullarına düşmanlığını göstere gelmiş, Âdemoğullarını dalalete düşürmek için ahdetmiştir. Ancak Allah-u Teâlâ'nın salih kulları onun şerrinden emin bulunmaktadır.

Şeytanın bu ahdiyle birlikte, Allah-u Teâlâ'nın dostlarıyla şeytanın dostları arasında hak ve bâtil mücadelesi başlamıştır. Şeytan Âdemoğullarını dalalete düşürmek için her türlü yola başvurmuş, bâtili onlara süslemiş ve onlardan birçoklarını saptırmıştır.

Allah-u Teâlâ, şeytanın apaçık bir düşman olduğunu Âdemoğullarına haber vermiş ve bu mel'una tapmamaları için onlardan ahid almıştır. Bununla birlikte insanların, kendilerine rasûl gönderilmesinden sonra Allah-u Teâlâ'ya karşı sunabilecekleri bir delilleri olmasın diye onlara cennetle müjdeleyici ve cehennemle korkutucu rasûller göndermiştir.

Allah-u Teâlâ'nın rasûlleri insanları bir tek şeye, sadece Allah-u Teâlâ'ya ibadet edip O'na hiçbir şeyi ortak koşmamaya davet etmişlerdir. Onlardan her biri tevhid meşalesini taşıyarak kavimlerini sadece Allah-u Teâlâ'ya ibadete, O'ndan başka ibadete layık ilah olmadığına davet etmişlerdir.

Öyle ki bu tevhid meşalesi Âdemoğullarının en hayırlısı ve efendisi olan Muhammed b. Abdullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem'* e ulaşmış ve böylece insanlar için Allah-u Teâlâ'ya ulaşan yolu aydınlatan rasûller kafilesi tamamlanmıştır. Böylece Allah-u Teâlâ dinini kemale erdirmiş, üzerimizdeki nimetini tamamlamış ve bize din olarak İslam'dan razı olmuştur.

Muhammed *Aleyhisselatu Vesselam* de bir beşerdi. O vefat etmiş ve ümmetini gecesı gündüz gibi bembeyaz olan bir yol üzerinde bırakmıştır. Bu yoldan ise ancak helak olan kimse sapar.

Ama şeytan ve Âdemoğlu arasındaki savaş bitmemiştir. Bu uzun süren ve zor bir savaştır. Bu savaşta şeytan Âdemoğlunu doğru yoldan saptırmak için çeşitli yöntemlerle ona yaklaşmış ve ona bâtılı süslü göstermiştir. Şeytanın dostları ona tabi olmuş, Rahman'ın dostları ise ondan kaçınmıştır.

GÜNÜMÜZDEKİ İNSANLARIN EN BÜYÜK SORUNU

Günümüzde; şeytan ve yandaşları İslam'ı yıkmak için bir başka yola başvurmışlardır.

Öyle ki onlar İslam'ı kelime olarak ortadan kaldırmayıp, İslami kavramların hakiki manalarını ortadan kaldırarak, yerine kendilerine ve yönetimlerine zarar vermeyecek şekilde (Allah'ın istemediği, yani; Kur'an ve sünnete uymayan) manalar vermişlerdir.

İşte bu sebeple, günümüz insanların en büyük sorunu; Allah-u Teâlâ'nın kendilerinden yerine getirmelerini istediği gerçek İslam ve iman sınırlarını bilmemeleri, yine Allah-u Teâlâ'nın kendilerinden uzaklaşmalarını istediği küfrü tanınamaları, dolayısıyla kâfir ve Müslüman ayırımını yapamadıkları için Rablerinin kendilerine bildirdiği gerçek müslümanı ve kâfiri bilmemeleridir.

Aynı şekilde; insanlara hüküm verenin Allah-u Teâlâ'nın kitabı ve rasûlunun sünneti olmaması, bilakis insanların kendi görüşleri, kanaatleri veya tağutun istediği şekilde öğretilen, üstelik tağut için hiçbir tehlike oluşturmayan İslam'dan bir kısım bilgilerle hükmediliyor olmasıdır.

Her kendinin Müslüman olduğunu iddia eden acaba Allah-u Teâlâ'nın hükmüne göre Müslüman mıdır?

Her Allah-u Teâlâ'ya ibadet ettiğini iddia eden kimsenin ibadetini ondan Allah-u Teâlâ acaba kabul eder mi?

Nuh *Aleyhisselam*'dan günümüze kadar her asırda insanların çoğu hak üzere olduklarını, Allah-u Teâlâ'ya ibadet ettiklerini ve kendilerinin mü'min olduklarını iddia etmişlerdir. Fakat Allah-u Teâlâ onların iman iddiasını kabul etmedi. Yapmış oldukları ibadetleri de kabul etmedi. Çünkü yapmış oldukları bu ameller Allah-u Teâlâ'nın istediği ya da razı olduğu şekilde değildi.

Dolayısıyla onlar her ne kadar iman ve ibadet iddiasında bulunuyorlarsa da Allah-u Teâlâ onlara yine de "küfür" ve "sapıklık" üzerinde oldukları hükmünü verdi.

Bununla birlikte onlara, istediği imanı ve kabul ettiği ibadeti açıklamaları için rasûller gönderdi. Gönderilen rasûller de onlara; Allah-u Teâlâ'nın istediği ve rasûllerin kendisiyle gönderildiği şekilde imanı gerçekleştirmedikçe sadece iman iddiasında bulunmalarının kendilerine Allah-u Teâlâ katında hiçbir fayda sağlamayacağını haber verdiler.

Öyleyse bil ki! İnsanların Allah-u Teâlâ katındaki değeri ibadetlerinin çokluğuyla değil yaptıkları ibadetlerin Allah-u Teâlâ'nın razı olduğu ve emrettiği şekilde olmasıyla ölçülür.

İbadet eden nice kimse vardır ki onun Allah-u Teâlâ katında bir sivrisineğin kanadı kadar bile değeri yoktur. Yapmış olduğu ibadet ise Allah-u Teâlâ katında bir değer ifade etmemektedir. Zira o kimse, ibadetini Allah-u Teâlâ'nın istediği şekilde yapmamakta ve Allah-u Teâlâ'nın emrettiği, resulünü gönderdiği şeriatına uygun bir şekilde yerine getirmemektedir.

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanındaki Yahudiler Allah-u Teâlâ'ya çokça ibadet ediyorlar ve kendilerinin muvahhitlerden olduklarını, hak üzere olduklarını ve Allah-u Teâlâ'nın seçkin halkı olduklarını iddia ediyorlardı.

Aynı şekilde Hıristiyanlar da çokça ibadet ediyorlar ve tevhid, iman ve İslam iddiasında bulunuyorlardı.

Fakat Allah-u Teâlâ onlardan tevhitlerini, imanlarını ve ibadetlerini kabul etmedi ve onlara küfür, sapıklık ve şirkle hükmetti.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَى شَيْءٍ حَتَّى تُقِيمُوا التَّوْرَةَ
وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ

"De ki: "Ey kitap ehli! Siz Tevrat'ı, İncil'i ve Rabbinizden size indirileni (Kur'an'ı) uygulamadıkça bir esas üzerinde değilsiniz." (Maide: 68)

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in zamanındaki müşrikler de bu kâinatta bir ilahın var olduğuna, kendilerini ve bu kâinatı yarattığına, bu kâinatta tasarruf sahibi bir ilah olduğuna, kendilerinin rızık vericisi olduğuna, kendilerini öldürdüğüne ve dirilttiğine iman ediyorlardı. Bununla birlikte Allah-u Teâlâ onları tekfir etti ve onlara küfür ve şirkle hükmetti. Bu hal üzere kalmaları ve ölmeleri halinde ise onların varacakları yerin, içinde sonsuza dek kalacakları cehennem olacağını bildirdi. Allah-u Teâlâ'nın bu müşriklerin ve onların inançları hakkındaki şu sözünü dinle:

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

قُلْ لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ بَلْ أَتَيْنَاهُم بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ

"Ey Muhammed! De ki: Eğer biliyorsanız söyleyin bakalım yeryüzü ve oradaki-ler kimindir?"

"Allah'ındır" diyecekler. "O halde hiç düşünmez misiniz?" de.

"Yedi göğün Rabbi ve yüce arşın Rabbi kimdir?" de.

"Allah'dır" diyecekler. "O halde hiç sakinmaz mısınız (korkmaz mısınız)?" de.

"Öyleyse her şeyin hâkimiyet ve mülkiyeti elinde olan, dilediğini koruyan fakat kendisinden hiçbir şey korunmayan kimdir? Biliyorsanız söyleyin" de.

"Allah'dır" diyecekler. "O halde nasıl aldanıyorsunuz?" de.

**"Doğrusu biz onlara hakkı getirdik.
Fakat onlar yalancıdırlar."
(Mü'minun: 84–90)**

Şüphe yok ki Allah-u Teâlâ ancak istediği ve emrettiği şekilde olan ve kendi zatının birliği için halis bir şekilde yapılan iman, İslam'ı ve ibadeti kabul eder.

Öyleyse şimdi şöyle soralım:

Şayet insan ibadet yapar ve niyeti Allah-u Teâlâ için halis olmasına rağmen Allah-u Teâlâ'nın istediği şekilde olmazsa acaba Allah-u Teâlâ halis niyetle yapılan bu ibadeti ondan kabul eder mi?

Aynı şekilde bir insan Allah-u Teâlâ'ya halis bir niyetle iman eder, fakat imanını Allah-u Teâlâ'nın emrettiği şekilde olmazsa acaba Allah-u Teâlâ bu insanın imanını kabul eder mi?

Şüphe yok ki bu konuda verilecek doğru cevap; Allah-u Teâlâ, sadece halis olarak ve kendisinin bildirdiği şekilde olan iman ve ameli kabul eder, olacaktır.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ

"Kim Muhsin olarak yüzünü Allah'a teslim ederse kopmak bilmeyen bir kulba tutunmuştur. Bütün işlerin sonu Allah'a döner." (Lokman: 22)

Durum böyleyse, Allah-u Teâlâ'nın razı olduğu ve emrettiği iman nedir?

Allah-u Teâlâ'nın razı olduğu ve emrettiği İslam nedir?

Allah-u Teâlâ'nın razı olduğu ve kabul ettiği ibadet nedir?

Bütün bu meseleleri nereden öğrenebiliriz?

Allah-u Teâlâ bize, bunları nerede açıklamıştır?

Allah-u Teâlâ'ya gerçek birer mü'min ve Müslüman olarak kavuşuncaya kadar bu meselelerde kendisine tabi olmamız gereken kimdir?

Şüphesiz ki bütün bu meselelerin hepsini Allah-u Teâlâ, çok açık ve belirgin bir şekilde bize açıkladı. Öyle ki, ona bir bâtil karışmamış, kendisinde bir kapalılık ve karmaşıklık yoktur. Her mükellef onu anlayabilir ve akıl sahibi kimselerin onu anlayamaması mazeret değildir. Ve Allah-u Teâlâ bu meselelerde kendi rızasına ve cennetine nail oluncaya kadar kendisinden başkasına tabi olmamamızı bize emretti.

ÖLÇÜ

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

اَتَّبِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ

**"Rabbinizden size indirilene uyun. On-
dan başka dostlar edinerek onlara uyma-
yın. Pek az öğüt dinliyorsunuz."**

(A'raf: 3)

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا

**"Allah ve rasûlü bir konuda hüküm
verdiği zaman inanmış erkek ve kadın
için işlerinde kendileri için seçim olması
söz konusu değildir. Her kim Allah'a ve
rasûlüne başkaldırırsa, doğrusu apaçık
bir sapıklığa sapmıştır." (Ahzab: 36)**

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ

"İhtilafa düştüğünüz her meselede hüküm verecek olan Allah'tır." (Şura: 10)

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Veda hutbesinde şöyle demiştir:

"Size iki şey bırakıyorum. Onlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız. Bunlar da Allah'ın kitabı (Kur'an) ve benim sünnetimdir."¹

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyuruyor:

"Arzusu benim getirdiğime tabi olmadıkça hiçbiriniz iman etmiş olmaz."

(Müslim, Beyhaki)

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyuruyor:

"Kim bizim emrimize uymayan bir iş işlerse onun ameli geçersizdir."²

¹ (Buhari, Müslim-Cem'ul Fevaid, c: 1 Kitap ve Sünnete Sarılma Bahsi)

² (Buhari, Müslim, Ebu Davud (Tac: c: 1 Kitap ve sünnete sarılmak bahsi) (Nevevi kırk hadis)

Allah-u Teâlâ, bizden istediği iman ve İslam'ı, bizden kabul ettiği ibadeti, kitabında ve rasûlunun sünnetinde açıklamış, buna ek olarak bu meselelerin, sahibi tarafından ihlâslı bir niyetle Allah-u Teâlâ için yapıldığı iddia edilse bile bu iki kaynağa göre olmaması halinde geçersiz ve bâtıl olduğunu bildirmiştir.

Öyleyse Kur'an ve sünnete göre iman nedir, İslam nedir, kâfir kimdir, mü'min kimdir, müşrik kimdir?

Allah-u Teâlâ'nın kabul ettiği ve emrettiği, kitabında ve Rasûlü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in sünnetinde açıkladığı ibadet nedir?

İşte bu kitabımızın konusu bu meselelerdir. Böylece istedik ki bunları insanlara açıklayalım da Allah'ın kitabına ve rasûlunun sünnetine göre nerede oldukları, Allah-u Teâlâ'nın dininin neresinde bulundukları açığa kavuşsun.

Her kimin imanı ve İslam'ı kitap ve sünnete göre ise işte o kimse kurtulmuştur. Her kimin imanı hevasına, insanların hevasına göre ise ve hakka tabi olmayı istiyorsa o halde dönüş için zaman olduğu sürece Allah-u Teâlâ'nın kitabına ve rasûlunun sünnetine dönsün.

Şüphesiz ki Allah-u Teâlâ, ruh cesette olduğu, can boğaza gelmediği müddetçe tevbeyi kabul eder. Öyle ki Allah-u Teâlâ tevbeleri kabul eden ve rahmet sahibi olandır.

İşte bu sebeptir ki bu meseleyi; hidayet bulan apaçık bir delilden dolayı hidayet bulsun, helak olan da apaçık bir delilden dolayı helak olsun diye açıklamayı istedim.

İSLÂM

Meselemize öncelikle İslam'ın tarifiyle başlayalım:

İslam: Allah-u Teâlâ'nın emirlerine boyun eğip, O'nun birliğine ve ibadetinde tek olup hiç bir ortağı olmadığına teslimiyet göstermek, bir olan Allah-u Teâlâ'ya ibadeti, O'nun yüce kitabında ve rasûlunun sünnetinde bildirdiği her şeye iman ile birlikte yerine getirmek, bir olan Allah-u Teâlâ'nın rızasını elde etmek için o ikisinde bildirildiği şekliyle amel etmek, imanı bozacak ve sahibini "millet" den (İslam milletinden / dininden) çıkaracak her şeyden uzak durmaktır.

Buna göre İslam'ın genel manası şöyledir:

İslam: Allah-u Teâlâ'nın emirlerine boyun eğip kayıtsız şartsız itaat etmek, zahiren ve batinen bunlara teslim olmaktır.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ
ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ
لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ

"De ki: 'Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Gafur'dur, Rahim'dir. Allah'a ve resulüne itaat edin' de. Şayet yüz çevirirlerse şüphesiz ki Allah kâfirleri sevmez."

(A-li İmran: 31–32)

Allah-u Teâlâ, kitabında razı olduğu İslam'ı bize şöyle açıklıyor:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ
وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ

"Dinde zorlama yoktur. Doğrusu hak, bâtıldan ayrılmıştır. Tağutu reddedip Allah'a inanan kimse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılmıştır. Şüphesiz ki Allah işitendir, bilendir" (Bakara: 256)

Ayette geçen: (عُرْوَةُ الْوُثْقَى) **"Kopmak bilmeyen sağlam kulp"** tan kasıt; **"İslam"**dır. Bu ise; **Allah-u Teâlâ'nın emrettiği ve kendisinden razı olduğu İslam'dır.**

Bu ayet bize şunu açıklamaktadır:

İnsanın "**İslam**" manasına gelen "**sapa-sağlam kulp**"a sarılabilmesi sadece iman ile gerçekleşmez. Hiç şüphe yok ki onun imanı; **öncelikle her çeşidi ve rengiyle tağutu inkâr edip reddetmeyi de içine almalıdır.** Şayet böyle yapmaz ve tağutu inkâr etmeksizin Allah-u Teâlâ'ya iman ederse, şüphesiz onun bu imanı kendisine fayda vermez ve Allah-u Teâlâ böyle bir imanı ondan kabul etmez.

Öyleyse bu ayeti kerimeye göre; tağutu inkâr etmeksizin, İslam ve imanın Allah-u Teâlâ'nın kabul ettiği şekilde olması mümkün değildir.

Zira Allah-u Teâlâ doğru ve geçerli olan İslam için şu iki şartı koştur:

Birincisi: Tağutu inkâr etmek,

İkincisi: Allah-u Teâlâ'ya iman etmek.

Şayet bu şartlardan birisi eksik olursa, kabul gören doğru İslam ve imandan söz edilemez.

Öyleyse şimdi bu iki şartı açıklayalım:

Birinci Şart: Tağutu inkâr etmek.

Şunda hiçbir şüphe yoktur ki, tağutu tüm şekil ve renkleriyle bilmeyen kimse, onu inkâr ve tekfir edemez, böyle yaptığını iddia etse bile...

Zira onun bu iddiası bir şeyi inkâr ettiğini söyleyip de inkâr ettiği şey hakkında bir bilgisi olmayan kimsenin iddiasıdır. Oysa bu ayeti kerimede istenen inkâr, bu şekildeki bir inkâr değildir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ
قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ
وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emr olunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." (Nisa: 60)

Allah-u Teâlâ bu ayeti kerimede Kur'an'a ve Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'den önceki nebilere indirilenlere iman ettiklerini iddia eden, bununla birlikte tağuta muhakeme olmayı da isteyen bir topluluktan bahsediyor.

Allah-u Teâlâ bu kimselerin iman iddialarını reddetmiştir. Çünkü tağuta muhakemeyle birlikte kabul gören ve doğru olan bir iman gerçekleşemez. Üstelik aynı kalpte doğru iman ile tağuta muhakeme olmayı istemek bir arada bulunamaz. Şayet onlar, iddia ettikleri gibi gerçek manada iman etmiş olsalardı tağuta muhakeme olmayı istemezlerdi. Çünkü Allah-u Teâlâ ayette onlara: (وَقَدْ أَمَرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ) **"Onu reddetmekle emrolunmuşlardı"** buyurmuştur.

Yine Allah-u Teâlâ onlara:

وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

"Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek ister" buyurarak şeytan aleyhil lanenin onları, tağuta muhakeme olma istekleriyle birlikte Allah-u Teâlâ'nın rasûlune indirdiğine iman iddialarının geçerli olacağına, bu din üzerinde kalacaklarına ve iman iddialarının

Allah-u Teâlâ katında kabul göreceğine inandırarak kendilerini derin bir sapıklığa düşürmek ve kandırmak istediğini haber vermiştir.

Allah-u Teâlâ başka bir ayette şöyle buyuruyor:

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ
الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ

**"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah-u Teâlâ'ya yönelenlere müjde vardır."
(Zümer: 17)**

Allah-u Teâlâ bu ayette cennetle müjdelediği kullarını bize tanıtıyor ve onların sıfatlarının tağuta kulluk etmekten kaçınıp ibadetleri her çeşidiyle halis olarak Allah-u Teâlâ'ya yapan, böylece Allah-u Teâlâ'nın rızası ve cennetiyle müjdelenen kimseler olduğunu bildiriyor.

Yine bu ayette Allah-u Teâlâ bize; Allah-u Teâlâ'nın rızasını ve cennetle müjdelenmeyi hak edenlerin, hayatlarında her çeşidi, şekli ve resmiyle tağuta ibadetten kaçınan ve ibadetlerini tek olan, ortağı olmayan Allah-u Teâlâ'ya ihlâslı bir şekilde yapan kimselerin olduğunu bildiriyor.

Aynı şekilde; Allah-u Teâlâ bu ayette bize, tağuta kulluktan kaçınmanın, Allah-u Teâlâ'nın rızasını elde etmeyi ve cennete girmeyi sağla-

yan sahih imanin şartlarından olduğunu açık bir şekilde bildiriyor.

Allah-u Teâlâ bir başka ayette bütün rasûllerin, insanlara getirmiş oldukları çağrının şu iki esas üzere olduğunu bildirmiştir: Her şekli, rengi ve çeşidiyle tağutlara ibadetten kaçınmak ve tek olan Allah-u Teâlâ'ya ibadet. Bütün rasûllerin davetinin temelini bu iki esas şekillendirmiştir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

"Muhakkak ki her topluluğa bir rasûl gönderdik. Allah'a ibadet etmelerini tağuta kulluk etmekten kaçınmalarını emrettik."

(Nahl: 36)

Bu ayette bize açıklandığı üzere hiç istisnasız rasûllerin hepsi apaçık şekilde şunu bildirmişlerdir:

"Kul, ibadetlerini Allah-u Teâlâ'nın rasûllerinin hepsinin dilleriyle kanunlaştırdıkları şekilde yapmadığı, ibadeti ihlâslı bir şekilde sadece O'na has kılmadığı, bütün şekil ve çe-

şitleriyle, büyük ve küçük tağutlara ibadetten kaçınmadığı müddetçe Allah-u Teâlâ kulun ibadetini kabul etmez."

Tevhidin şartlarından temel şart olan tağutu inkârın gerekliliğini açıklayan bu açık ayetlerin açıklanmasından sonra; **her şekil, renk ve çeşidiyle bu tağutun inkâr edilmesiyle ancak iman ve ibadetin geçerli olacağı tağutun ne olduğunu bildirmemiz üzerimize gerekli oldu.**

TAĞUT

Tağut; arapça bir kelime olup **"tağa"** (haddini aştı) kökünden türemiştir ve **"haddi-ni aşan mahlûk"** demektir.

Tağut: Kulu, Allah-u Teâlâ'ya ibadetten, dinde ihlâslı olmaktan, Allah-u Teâlâ'ya ve rasûlüne itaat etmekten engelleyen ve uzaklaştıran her şeydir. Bu, cinden ve insandan bir şeytan olabileceği gibi, ağaçlar, taşlar ve başka şeyler (nefis, hayvan, para, kadın, mezar) de olabilir.

Hiç şüphe yok ki İslam'ı ve onun kanunlarını bir kenara koyarak yabancı asıllı kanunlarla hükmetmek, kanlar, mallar, namus konusunda insanlara beşer aklının ürünü olan, hadlerin uygulanması konusunda Allah-u Teâlâ'nın şeriatını iptal eden, ribayı, zinayı ve içkiyi serbest bırakan kanunlar da bu kelimenin içine girer.

Aynı şekilde bu kanunları resmileştirmek, onların saygınlığını ve boşluklarını koruma altına almak da böyledir. Bu kanunların kendileri taşuttur, onları yazanlar (çıkaranlar) ve onları yaygınlaştıranlar da taşuttur ya da taşutun askeridir. Beşer aklının ortaya koyduğu, kendi-

siyle Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in gönderilmiş olduğu haktan uzaklaşılın her kitap, ister kasıtlı olarak, isterse de kasıt olmaksızın ortaya konulmuş olsun tağuttur.

Her kavmin tağutu, Allah-u Teâlâ ve rasûlunden başka kendisine muhakeme olunan veya Allah-u Teâlâ'dan başka kendisine ibadet edilen veya Allah-u Teâlâ'dan başka kendisine delilsiz bir şekilde tabi olunan ya da Allah-u Teâlâ'ya itaatten dolayı değil de zatı için itaat edilendir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَلَا يُشْرِكْ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا

"Allah hüküm koymada kendisine ortak kabul etmez." (Kehf: 26)

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"Hüküm vermek yalnızca Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil sadece O'na ibadet etmenizi emretti. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Yusuf: 40)

Tağutları nasıl inkâr etmemiz gerektiğine gelince....

İşte bu; Allah-u Teâlâ'dan başkasına ibadetin geçersizliğine inanmamızla, ibadetleri onlara yapmamamız, onları ve onlara tapanları tekfir etmemiz yani; onların kâfir olduğuna inanmamız ve buna göre onlara muamele etmemiz ve de onları tekfir etmeyenleri de aynı şekilde tekfir etmemizle gerçekleşir.

TAĞUTA ÖRNEKLER

Şimdi taşutları daha iyi anlayabilmemiz için zamanımızdaki toplumlardan çok açık örnekler vererek meseleyi açıklayalım:

Allah-u Teâlâ yüce kitabında şöyle buyuruyor:

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جِزَاءَ بِمَا كَسَبَا نَكَالاً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

"Hırsızlık yapan erkek ve kadının Allah' tan bir ceza olmak üzere yaptıklarına karşılık olarak ellerini kesin."

(Maide: 38)

Allah-u Teâlâ bu ayette bize, kendisinde karışıklık ve kapalılık olmayacak bir açıklıkla şöyle emrediyor:

Kadın ve erkek her kim hırsızlık yaparsa bu fiilinin karşılığı bir ceza olmak üzere elini kesmek gerekir. İşte bu, gökler ve yer var olduğu müddetçe kıyamet gününe kadar erkek ve kadın hırsız hakkında Allah-u Teâlâ'nın kalıcı olan bir emridir.

Bu apaçık emirden sonra bir kimse, sıfatı ve konumu ne olursa olsun gelir ve el kesmeyi engellemek için hırsız kimseye bir başka hüküm ilan eder ve:

"Şüphesiz ki hırsızlık yapanın hapse atılması gerekir, çünkü el kesme bu asrımızda uygun değildir" veya hırsızın elinin kesilmesine hükmedilmesinin caydırıcı olmadığını ve caydırıcı doğru hükmün hırsızı öldürmek olduğunu iddia eder veya Allah-u Teâlâ'nın kitabındaki hükme ters bir hükümle hükmederse velev ki o kimse açık bir şekilde **"Allah-u Teâlâ'nın hükmü doğru değil"** demese veya Allah-u Teâlâ'nın hükmünü kabul ettiğini söylese bile, bu meseledeki hükmü ister hafifletirsin, isterse ağırlaştırısın durum yine aynıdır.

Şüphesiz ki bu kimse kendisini Allah-u Teâlâ'nın yerine koymuş, kendisine kâinatın yaratıcısının sıfatını ki o; insanlar arasında ve insanlar için hüküm verme hakkıdır, vermiş, böylece kendisini Allah-u Teâlâ'dan başka bir ilah ilan etmiş olur. Velez ki böyle bir iddiada bulunmasa veya:

"Şüphesiz ki ben Allah'tan başka bir ilahım" ya da:

"Bana ibadet edin, ben ilahım" demese bile...

İşte bu şahıs, bir olan ve ortağı bulunmayan Allah-u Teâlâ'nın hakkını kendisine vermiş, böylece haddini aşmış ve tağut olmuştur.

Böyle kimselere her kim itaat eder, onları tekfir etmez veya onları tekfir etmeyenleri tekfir etmezse işte o kimse, oruç tutsa, namaz kılsa, haccetse ve Müslüman olduğunu ileri sürse bile kâfir olmuş ve imanını bozmuştur.

Bu kimselerin kâfir olmalarının sebebi; Allah-u Teâlâ'nın reddedilmesini emrettiği ve her şekli, rengi ve çeşidiyle inkâr edilmesini haber verdiği tağutu reddetmemeleridir. Oysa bu, imana girmeden önce İslam'a girilmesi için gerekli bir şarttır ve bu gerçekleştirilmeksizin iman, İslam ve amel hiçbir fayda sağlamaz.

İşte şu örnek de tağutun manasını açıklamaktadır:

Allah-u Teâlâ kitabında şöyle buyuruyor:

وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا

"Allah alış-verişi helal faizi haram kıldı." (Bakara: 275)

Allah-u Teâlâ bu ayette her çeşidiyle faizi kesin bir şekilde haram kılıyor. Bu ayet ve hükümden sonra bir devlet başkanı gelir faizle çalışan bankalara izin veren kanun koyarsa, bu yönetici apaçık bir şekilde faiz haram değil diye bir iddiada bulunmasa bile, muhakkak ki o, ameliyle Allah-u Teâlâ'nın emrine muhalefet etmiştir, Allah-u Teâlâ'nın haram kıldığını helal kılmıştır. Böylece kendisine sadece âlemlerin Rabbinin, onların yaratıcısının sahip olduğu bir hakkı ki o; **insanlar arasında ve insanlar için hüküm koyma hakkıdır**, vermiştir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"Hüküm vermek Allah'a aittir. Kendi-sinden başkasına değil yalnız O'na ibadet etmenizi emretti. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."

(Yusuf: 40)

İşte bu yönetici Firavn'un dediği gibi açık bir şekilde: **"Ben Allah'tan başka bir ilahım"** demese bile bu ameliyle haddini aşmış ve ilahlık iddia etmiştir. Böylece tağut olmuştur. Onu inkâr etmek, onu tekfir etmek ve onu tekfir etmeyenleri tekfir etmek, onunla güç dahilinde savaşmak gereklidir.

Zira Allah-u Teâlâ'nın haramını helal kılma konusunda kanun yapan, Allah-u Teâlâ'nın hükmüne muhalif hüküm koyan bu yöneticiye her kim bu konuda itaat eder, onu tekfir etmez veya onu tekfir etmeyenleri tekfir etmezse aynen onun gibi kâfir olur. Çünkü o kimse Allah-u Teâlâ'nın, bir kimsenin İslam'a girmesi için yerine getirilmesini farz kıldığı bir şartı ki bu tağutu inkârdır, yerine getirmemiştir.

Tağutun manasını açıklayan bir başka örnek ise şöyledir:

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَعْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ

"(Ey Muhammed!) **Mü'min kadınlara söyle! Gözlerini** (harama bakmaktan) **sakınsınlar, ırzlarını korusunlar, görünmesi zaruri olanların dışında ziynetlerini açmasınlar. Başörtülerini omuzlarına ve göğüslerinin üzerine indirsinler.**"

(Nur: 31)

Allah-u Teâlâ bu ayette kadınlara çok açık ve net bir şekilde şöyle emrediyor:

(يَضْرِبْنَ) **"Yadribne"** yani; indirsinler (alsınlar, çeksınler).

(بِخُمُرِهِنَّ) **"Bi humurihinne"** yani; başörtülerini.

Zira **"humur"** kelimesi **"hımar"** kelimesinin çoğuludur. **Hımar ise;** başörtü demektir.

(عَلَى جُيُوبِهِنَّ) **"Ala cuyubihinne"** yani; saçlarını, boyunlarını ve gerdanlıklarını (boyundan göğse kadar olan kısmı) örtsünler.

Bir yönetici gelir, kadınlar için baş açık ve avret mahalleri ortaya çıkacak şekilde sokaklarda dolaşmalarına izin veren bir kanun koyar, sonra da:

"Her kim örtünmek isterse örtünsün, her kim de istemiyorsa örtünmesin. Zira bu kişisel bir hürriyettir" derse, işte bu yönetici bu sözü ve ameliyle, göklerin ve yerin hakimi olan Allah-u Teâlâ'nın kanun ve ölçüsünden başka bir kanun ve ölçü koymuştur. Böylece bu ameliyle o, her ne kadar Allah-u Teâlâ'nın bu ayetteki emrini açık bir şekilde inkâr etmese de ona zıt bir kanun koyma fiiliyle onu inkâr etmiştir. Ve o kimse, Allah-u Teâlâ'nın hükmünde takipçi olması gibi bu fiiliyle böyle yapmayı kendisine meşru kılmıştır.

İşte bu hakim haddini aşmış ve Allah-u Teâlâ'nın haram kıldığını helal kılması sebebiyle tağut olmuştur. Bu kimse ister namaz kılsın, ister oruç tutsun, ister haccetsin, isterse de Müslüman olduğunu iddia etsin durum değişmez. Çünkü o, sadece göklerin ve yerin yaratıcısı bir tek olan Allah-u Teâlâ'nın bir hakkını ki o; sadece Allah-u Teâlâ'nın insan için kanun koyması hakkıdır, kendisine vermiştir.

Böyle bir yöneticiye her kim itaat eder veya ona yardım eder, onu tekfir etmez veya onu

tekfir etmeyenleri tekfir etmezse, İslam'ın şartını gerçekleştirmemiş ve kâfir olmuştur. Çünkü o, daha önce geçtiği ve ispat ettiğimiz gibi Allah-u Teâlâ'nın İslam'a giriş için temel şart kıldığı tağutu inkâr şartını yerine getirmemiştir.

Bir başka örnek ise şöyledir:

Allah-u Teâlâ gaybı bilme konusu hakkında şöyle buyuruyor:

وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبُرِّ وَالْبَحْرِ

"Gaybın anahtarları O'nun katındadır. O'ndan başkası onu bilemez. Karada ve denizde olanı yalnız O bilir." (En'am: 59)

Bir başka ayette Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَدًا إِلَّا مَنِ ارْتَضَى مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا

"Görülmeveni bilen Allah görülmeveni kimseye muttali kılmaz (göstermez). Ancak elçileri (nebi ve rasûlleri) içinde razı olduğu, seçtiği kimseler müstesna. Çünkü O, bunların önüne ve arkasına izleyiciler (gözetleyiciler) dizer." (Cin: 26–27)

Allah-u Teâlâ bu ayetlerde bize, gayb ve onu bilmenin sadece bir olan Allah-u Teâlâ'nın elinde olduğunu, Allah-u Teâlâ'nın kendisine haber verdiği hariç hiç kimsenin gaybı bilemeyeceğini haber veriyor.

Allah-u Teâlâ ancak rasûllerden seçmiş olduğu kimselere vahiy yoluyla gayb hakkında haberler verir. Fakat gayb hakkında vermiş olduğu bu haberler kısmi haberler olup, bütün konularda değildir. Daha açıkçası bu haberler bazı olaylar hakkında olup gaybın tamamı hakkında değildir. Öyle ki rasûller ve nebiler bile, ancak Allah-u Teâlâ'nın, şeytanların etkisinden koruduğu vahiy yoluyla kendilerine gaybten haber verdiği kadarıyla gaybı bilirler.

Bu rabbani gerçeği açıkladıktan sonra şöyle diyoruz:

Zamanımızda her kim, gaybi bir takım gerçekleri bildiği iddiasında bulunursa, kalplerden geçeni veya gelecekte ne olacağını bildiğini öne sürmesi gibi, işte bu kimse kendisine gökten vahiy indiğini iddia etmiş, böylece kendisinin bir rasûl veya nebi olduğunu ileri sürmüştür.

Bununla birlikte; Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in nebilerin sonuncusu olduğunu, ondan sonra nebi olmayacağını da inkâr etmiştir.

Böylece bu iddiasıyla; Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in risaletini de inkâr etmiştir. Veya bu kimse Allah-u Teâlâ'dan bir vahiy olmaksızın gaybi bildiğini iddia etmiş, böylece bu iddiasıyla göklerin ve yerin yaratıcısı olan ve tek olan Allah-u Teâlâ'nın "Allamu'l Guyub" (Gaybleri Bilici) sıfatına kendisinin sahip olduğunu iddia etmiştir. Bu kimse bu iddiasıyla her ne kadar açık bir şekilde söylemese bile kendisini ilah ilan etmiştir.

Her kim gaybi bildiği iddiasında bulunursa işte o kimse haddini aşmış ve tağüt olmuştur.

Bu kimse Müslüman olduğunu iddia etse, namaz kılsa, zekât verse, haccetse ve İslam'ın şartlarının hepsini yerine getirirse bile gaybi bildiği iddiasında bulunmakla Muhammed *Aleyhisselatu Vesselam*'ın getirdiğini inkâr etmiştir.

Her kim de onu doğrular veya ona itaat eder veya onu tekfir etmez veya onu tekfir etmeyenleri tekfir etmezse o da kâfir olmuş ve İslam halkasını boynundan çıkarmıştır. Velew ki oruç tutsun, namaz kılsın ve Müslüman olduğunu iddia etsin durum aynıdır...

Çünkü o, tağutu inkâr şartını yerine getirmemiştir. Her kim bu şartı Allah-u Teâlâ'nın emrettiği gibi yerine getirmezse İslam'a girmesi ve sapasağlam kulpa tutunması söz konusu

olamaz. Bu şartı söz olarak yerine getirmek ise hiç bir fayda sağlamaz. Onu inanç olarak, söz olarak ve amel olarak da gerçekleştirmek gerekir.

İşte bunlar tağut kelimesinin manasını açıklamak için açık bir şekilde ortaya koyduğumuz bazı örneklerdir.

Öyle ki bu konuda bilgisi olmayan herkes bu kelimenin manasını rahatlıkla anlayabilir. Böylece her insan için tağutu inkârın ve Allah-u Teâlâ'nın kendisinden razı olduğu dini İslam'ın neresinde olduğu açık ve net bir şekilde belli olsun.

GERÇEK MÜ'MİN

Şimdi Allah-u Teâlâ'nın dinine göre mü'min kimdir onu açıklayalım...

Allah-u Teâlâ mü'mini bir ayetinde şöyle tarif ediyor:

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

"Hayır! Rabbine andolsun ki aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe ve sonra haklarında verdiği hükümden dolayı kalplerinde hiçbir sıkıntı bulunmadan teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa: 65)

Bu ayette Allah-u Teâlâ kendisinden kalplerin titrediği ve bedenlerin ürperdiği bir yeminle kendi nefesine yemin ediyor.

Öyle ki; her kim, hayatın her alanında, küçük veya büyük her meselede Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'e muhakeme olmaz veya o hükmettiğinde onun hükmünü kabul etmez veya hükmü kabul ettiği halde kalbi verilen hükme karşı razı olmaz ya da kalbinde

kabul ettiği halde zahirde o hükme karşı tam bir teslimiyetle teslim olmazsa işte bu şahıs iman iddiasında bulunsa bile Allah-u Teâlâ yemin ediyor ki bu kimse mü'min değildir.

Zira iman; ancak sağken Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'e muhakeme olmak ve ölümünden sonra ise Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in Allah-u Teâlâ'dan getirmiş olduğu kitaba ve sünnete muhakeme olmak; onun hükmünü kalbin memnuniyetiyle birlikte iyi bir şekilde kabul etmek, onun hükmü söz konusu olduğunda bu hükme karşı bir sıkıntı veya şüphe duymamak ve tam bir teslimiyetle bu hükme teslim olmaktır.

Şayet bütün bu hallerin hepsi birlikte ortaya konmazsa dil ile var olduğu iddia edilse bile iman ve İslam söz konusu olamaz.

Öyle ki bir insanın Müslümanlar ve mü'minlerden sayılabilmesi için o kimsenin, hayatının küçük ve büyük her meselesinde Allah-u Teâlâ'nın kitabına ve rasûlünün sünnetine muhakeme olması, bununla da yetinmeyip verilen hükme zahiren ve batinen tam bir teslimiyetle teslim olması, bağlanması ve razı olması da gerekir.

GÜNÜMÜZ İNSANLARININ TAĞUTA MUHAKEME OLMA KONUSUNDA İLERİ SÜRDÜKLERİ İDDİA

**İslam iddiasında bulunan bir kimse
şöyle diyebilir:**

"Bizim yaşadığımız devlette Allah-u Teâlâ'nın kitabı ve Rasûlunun sünnetiyle hükmedilmemektedir. Şayet Allah-u Teâlâ'nın indirdiğinden başkasıyla hükmeden tağuta muhakeme olmaya gitmezsek hakkımız zayi olacak (elden gidecek). Öyleyse bizim gasp edilmiş olan hakkımızı elde etmemiz için bu mahkemelere gitmemiz ve meseleyi şikâyet etmemiz kesinlikle gerekmektedir. Üstelik biz bu mahkemelere kalben inanmıyor ve onlara tağut olarak bakıyoruz. Fakat biz, hakkımız gitmesin diye böyle yapmaya mecburuz, bizim onlara muhakeme olmamız kesinlikle gerekmektedir. Buna göre biz, inanmadığımız, niyetimiz ve kalbimiz Allah-u Teâlâ için halis olduğu ve bunu yapmakta bir şirk ve Allah-u Teâlâ'nın şeria-tından başkasının kabulü söz konusu olmadığı halde nasıl olur da bundan dolayı kâfir oluruz?"

Böylelerine diyoruz ki:

"Size bir soru sormak istiyoruz:

"Şayet bir kimse sizin hakkınızı gasp etse ve size:

"Şayet hakkınızı geri almak istiyorsanız sizin üzerinize düşen görev bana bir rekât namaz kılmanız veya bir gün oruç tutmanızdır" dese acaba bunu yapar mısınız?

Eğer bunu yapacak olursanız Müslüman kalır mısınız?

Kesinlikle dersiniz ki: **"Elbette Müslüman kalmayız. Zira namaz ve oruç Allah-u Teâlâ'dan başkasına yapılmayan birer ibadettir. Her kim bunları Allah-u Teâlâ'dan başkasına yaparsa, O'ndan başkasına kulluk yapmış ve şirk koşmuş olur. Çünkü o, kendisini ilah yerine koyan bir kimseye namaz kılmış ve oruç tutmuştur."**

Öyleyse (Allah size hidayet etsin) hiç düşündünüz mü?

Allah-u Teâlâ kendi şeriatından başkasına muhakeme olmayı niçin yasakladı?

Kendi kitabından ve rasûlunun sünnetinden başkasına muhakeme olan kimseye apaçık bir sapıklık ve İslam milletinden çıkaran bir küfürle niçin hükmetti ve o kimseyi tağutun kulu olarak niçin vasıflandırdı?"

Allah-u Teâlâ'nın dünyada ve ahirette tek hüküm koyucu olduğunu kabul etmek ve O'nun kitabına, rasûlunun sünnetine muhake-me olmak tıpkı tevhidin temellerinden birer temel olan namaz, oruç, hac gibi bir ibadettir.

Her kim bu ibadeti veya ondan bir kısmını Allah-u Teâlâ'dan başkasına yaparsa işte o tıpkı Allah-u Teâlâ'dan başkasına namaz kılmış ve oruç tutmuş gibidir. Zira bu da ibadettir, onlar da ibadettir. Üstelik hüküm vermenin ve hükmüne muhakeme olmanın ancak bir olan Allah-u Teâlâ'ya ait olduğunu bize Allah-u Teâlâ söylüyor.

İster büyük meselede olsun, ister küçük meselede olsun O, hükmünde kendisine asla ortak kabul etmez. İşte bu ibadet sadece O'nun hakkıdır. Bu sebeple ne konuda ve kime olursa olsun O'ndan başkası için yapılması asla caiz değildir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"Hüküm vermek Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil yalnız O'na ibadet etmenizi emretti. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."
(Yusuf: 40)

Şayet iddianız tağuta sevgi göstermediğiniz ve onu inkâr ettiğiniz, bununla birlikte ona muhakeme olduğunuz şeklinde ise o zaman ameliniz iddianızı yalanlamaktadır. Zira siz gerçekten tağutu inkâr etseydiniz ve ona kalben buğzetseydiniz, küçük veya büyük hiçbir meselede ona muhakeme olmazdınız. Velew ki hakkınız zayi olsa (elden gitse) bile... Öyle ki rızık Allah-u Teâlâ'dandır. Onu hiç kimse artırmaya veya eksiltmeye güç yetiremez.

Gerçek şu ki; Allah-u Teâlâ'dan başkasına muhakeme olma meselesi, hak ve hukuk ya da bunların zayi olması (elden gitmesi) meselesi değildir. Şüphesiz ki o, ibadetlerden birisini Allah-u Teâlâ'dan başkasına yapmak ve Allah-u Teâlâ'nın haklarından bir hakkı Allah-u Teâlâ'dan başkasına vermek, böylece bir kimseyi ya da kimseleri Allah-u Teâlâ seviyesine yükseltmektir. İşte bu, küfür ve şirkin ta kendisidir...

Allah-u Teâlâ bu kimselerin iman iddialarını reddediyor ve onlara Müslümanlar olarak bakmıyor. Velew ki onlar Rasûlullah *Sallallahu*

Aleyhi ve Sellem'e indirilene iman ettiklerini iddia ediyor olsalar bile... Çünkü onlar iman iddialarıyla birlikte, gerçek imanla aynı anda bir arada bulunamayacak bir ameli işlemeyi istemektedirler. Oysa her kim Allah-u Teâlâ'ya doğru iman ederse kesinlikle o kimse gerek nefsinde ve gerek amelinde tağuta muhakeme olmayı istemez.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ
قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ
وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emr olunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor."

(Nisa: 60)

İşte bu ayet, iman iddialarıyla birlikte tağuta muhakeme olmak isteyenleri şeytanın saptırmak istediğini açığa çıkarıyor.

Öyle ki onlara:

"Tağuta muhakeme olmayı istedikleri ve ona muhakeme oldukları halde iman üzerinde kalacaklarına dair vesvese veriyor, onları kandırıyor, amellerini süslü göstererek onları buna inandırıyor."

İşte Allah-u Teâlâ'nın:

(وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا)

"Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor" sözü bu manadadır.

Şeyh Süleyman b. Sehman'a zaruret altında tağuta muhakeme olmak konusunda sorulduğunda şöyle dedi:

"İkincisi: Tağuta muhakeme olmanın küfür olduğunu öğrendikten sonra sana şöyle denir:

Allah-u Teâlâ kitabında küfrün, öldürmekten daha büyük olduğunu şöyle zikretti:

وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ

"Fitne öldürmekten daha şiddetlidir."

(Bakara: 191)

وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ

"Fitne öldürmekten daha büyüktür."

(Bakara: 217)

Bu ayetlerde geçen (فِتْنَةٌ) "fitne" den kasıt; küfür ve şirktir.

Bil ki! Gerek çölde yaşayan ve gerekse şehirde yaşayanların hepsinin, birbirleriyle ta yok oluncaya kadar savaşmaları, İslam şeriatına ve Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in getirdiği hükümlere muhalefet eden ve başka hükümlerle hükmeden tağutu, aralarındaki ihtilafı çözme konusunda hakem tayin etmelerinden daha ehvendir.

Üçüncüsü: Eğer muhakeme olmak küfürse ve ihtilaf dünya içinse, o zaman nasıl olur da dünya için küfre girersin?

O halde Allah-u Teâlâ ve rasûlü her şeyden daha sevgili olmadıkça hiç kimse iman etmiş olmaz. Aynı şekilde Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kendi çocuğundan, babasından ve bütün insanlardan daha sevgili olmadıkça hiç kimse iman etmiş olmaz.

Bütün dünyanın gitse de tağutun mahkemesine muhakeme olmak senin için asla caiz olmaz.

Şayet sana ya elindeki her şeyi vereceksin veya tağuta muhakeme olacaksın denilirse,

sana farz olan şey; elindeki her şeyi vermek fakat tağuta asla muhakeme olmamandır.³

Şu ayetleri dikkatlice okuduğumuzda bu meseleyi daha iyi anlarız.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

إِنَّ الَّذِينَ ارْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِم مِّن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ
الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمْلَىٰ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ
اللَّهُ سَطَطْنَاهُمْ فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ
الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا أَصْحَبَ
اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ

"Kendilerine doğru yol açıkça belli olduktan sonra mürted olup tekrar küfre dönenlerin yaptıklarını şeytan kendilerine hoş göstermiştir. Çünkü onlar Allah'ın indirdiklerini hoş karşılamayanlara: "Biz size ileride bazı hususlarda itaat edeceğiz" dediler. Hâlbuki Allah onların gizlediklerini biliyor. Ya melekler yüzlerine ve arkalarına vura vura canlarını alırken halleri nice olacak?"

³ (Eddureru's Seniye Mürtedin hükmü bölümü s: 275)

Çünkü onlar Allah'ı gazaplandıracak şeylere uydular ve O'nun rızasını hoş karşılamadılar. Bunun üzerine Allah da onların amellerini boşa çıkarıverdi."

(Muhammed: 25–28)

İslam'a girmek için birinci şart olan "tağutu red" konusunu örneklerle net bir şekilde açıkladık. Şimdi ikinci şart olan "iman" meselesini açıklayalım.

İkinci şart: Allah-u Teâlâ'ya İman:

İmanın şartları Allah-u Teâlâ'nın farz kıldığı gibi altıdır.

Bu şartlara, nefislerimizin istediği gibi değil de Allah-u Teâlâ'nın istediği gibi doğru bir şekilde iman olmaksızın Allah-u Teâlâ'nın kabul ettiği sahih iman gerçekleşmez. Bu şartlardan bir tanesi ihlal edilir veya eksik yapılırsa Allah-u Teâlâ'nın kabul ettiği iman ve İslam söz konusu olmaz.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَى رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

"Ey inananlar! Allah'a, rasûlüne, rasûlüne indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba inanmakta sebat gösterin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, rasûllerini ve ahiret gününü inkâr ederse şüphesiz derin bir sapıklığa sapmıştır."

(Nisa: 136)

İMANIN ŞARTLARI

1 - Allah-u Teâlâ'ya İman: Allah-u Teâlâ'nın her şeyin rabbi, meliki ve yaratıcısı olduğuna, yaratıkları tek başına yarattığı gibi onların hayatlarını düzenlemek için kanun koyma hakkının tek sahibi O olduğuna, namaz, oruç, dua, ummak, korkmak, küçüklüğünü kabul etmek, boyun eğmek, itaat etmek gibi bütün ibadetleri tek başına hak edenin O olduğuna, kemal sıfatlara sahip olduğuna, sıfatlarının hiçbirisinde bir eksiklik bulunmadığına ve mah-lûkatın sıfatlarına benzemediğine, O'nun benzeri hiçbir şey olmadığına, her şeyi işiten ve bilen olduğuna kesin bir şekilde inanmaktır.

2 - Meleklerle İman:

Meleklerin, Allah-u Teâlâ'nın nurdan yarattığı kullar olduğunu, onların Allah-u Teâlâ'nın vassettiği gibi; "saygın kullar, hiç durmadan

gece gündüz tesbih eden, onlara emrettiği şeylerde Allah-u Teâlâ'ya isyan etmeyen, emredildiklerini yapan, Allah-u Teâlâ'nın kendilerine emrettiği görevlerini sürekli olarak devam ettiren, nurani varlıklar olup insanın duyu organlarının hissettiği maddi bir cisim olmayan, insanlar gibi olmayan, yemeyen, uyumayan, evlenmeyen, kendilerinde erkeklik ve dişilik olmayan" varlıklar olduklarını tasdik etmektir.

Kur'an'ı Kerim'de ve sahih sünnette (**Ceb-rail, Mikail, İsrail, Rıdvan, Malik** gibi...) ismi zikredilenlere isimleriyle ve her biri kendisine has arşı taşıma, koruma, yazma gibi özelliğe sahip olanlara ayrıntılı olarak iman gereklidir.

İsimleri zikredilmeyenlere ise; genel olarak iman etmek gerekir. Onların gerçek sayılarını Allah-u Teâlâ bilir. O'ndan başka hiç kimse onları saymaya güç yetiremez.

3-Allah-u Teâlâ'nın Kitaplarına İman:

Allah-u Teâlâ'nın nebi ve rasûllerine indirdiği kitablara, bu kitablardan bir kısmının ismini Allah-u Teâlâ'nın Kur'an'da isimlendirdiğine, bir kısmını ise isimlendirmedişine, Yine Allah-u Teâlâ'nın Tevrat'ı, İncil'i, Zebur'u ve İbrahim ve Musa Aleyhisselam'a indirdiği sayfeleri Kur'an'la haber verdiği, kendilerine başka

kitaplar indirilip de bu konuda bize isimleri hakkında bilgi verilmeyen rasûller ve kitaplar olduğuna, Allah-u Teâlâ'nın bütün rasûlleri kavimlerine o kitapları tebliğ etmeleri için gönderdiğini haber verdiğine inanmamızdır.

Aynı şekilde Allah-u Teâlâ'nın bütün kitabları bir hak, bir nur, bir hidayet edici, Rububiyetinde, uluhiyetinde, isim ve sıfatlarında Allah-u Teâlâ'yı tevhid edici olarak indirdiğine, bunlara ters düşen hallerin insanların tahrifi ve yaptığı şeyler olduğuna inanmamız gerekmektedir.

Kur'an dışında bütün kitapların tahrif edildiğine, Kur'an'ın ise değiştirme, tahrif edilme ve bozulmak gibi hallerden Allah-u Teâlâ tarafından korunduğuna, Kur'anın Allah-u Teâlâ'nın indirdiği son kitap olduğuna, hükmünün kıyamete kadar tahrif edilmeksizin, değiştirilmeksizin ve bozulmaksızın kalacağına, Allah-u Teâlâ'nın onu, bütün insanlara ve cinlere indirdiğine, onun emrettiğine tabi olunması, yasakladığından kaçınılması, haber verdiğinin tasdik olunması ve küçük, büyük her meselede sadece ona muhakeme olunması gerektiğine inanmamızdır.

Kur'an'dan önce indirilen kitaplara iman ise ancak onların Allah-u Teâlâ katından indirildikleri tahrifsiz hallerine iman etmektir. Yoksa

tahrif edildikten sonraki ortaya konulan hallerine iman etmek değildir. Son ortaya konulan hallerinde bulunan meselelerden hiçbir şeyin Allah-u Teâlâ katından olduğuna inanmayız. Bu konularda ancak Kur'an'ın ve Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in açıkladıklarına iman ederiz.

4 - Allah-u Teâlâ'nın Nebi ve Rasûllerine İman Etmek:

Allah-u Teâlâ'nın, insanları yaşamlarında ve gidişatlarında doğruya iletmek için onlara rasûller gönderdiğini kesin bir şekilde tasdik etmektir.

Bu sebeple Allah-u Teâlâ'nın Kur'an'da ve Rasûlü'nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetinde kendilerini isimlendirdiklerine ayrıntılı olarak inanmamız gerekmektedir.

Aynı şekilde Allah-u Teâlâ'nın onlardan başka nebi ve rasûller de gönderdiğine inanmalıyız. Onların gerçek sayılarını ve isimlerini ancak Allah-u Teâlâ bilir.

5 - Ahiret Gününe İman:

Allah-u Teâlâ'nın ve Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in kendisinden haber verdiği; ölümden sonra olan kabir sorgusu, azabı ve mükâfatı, yeniden dirilme, haşr, iyiliklerin ve

kötülüklerin yazıldığı sahafeler, hesap, mizan, sırat köprüsü, şefaât, cennet, cehennem gibi her şeye ve bunların hepsini Allah-u Teâlâ'nın oranın halkı için hazırladığına dair iman etmektir.

6 - Allah-u Teâlâ'nın Kazasına ve Hayrıyla ve Şerriyle Kaderine İman:

Allah-u Teâlâ, kulun kaza ve kader konusundaki imanını ancak şu dört şeye iman etmesi halinde kabul eder:

Birincisi: Allah-u Teâlâ'nın ezeli-kadim ilmine iman etmek. Zira Allah-u Teâlâ kullarının amellerini, o amelleri yapmalarından önce bildi ve onları Levh'îl mahfuzda yazdı.

İkincisi: Allah-u Teâlâ'nın olmasını dilediği şeyin mutlaka olacağına, olmamasını dilediği şeyin ise mutlaka olmayacağına, göklerde ve yerdeki hareketlerin ve sessizliklerin Allah-u Teâlâ'nın dilemesiyle olduğuna iman etmek.

Üçüncüsü: Bütün yaratıkları Allah-u Teâlâ'nın yoktan varetmesine, kulların yaptıkları fiillerin hepsini Allah-u Teâlâ'nın yarattığına, Allah-u Teâlâ haricindeki her şeyin yaratılmış olduğuna, kâinattaki her şeyin Allah-u Teâlâ-

nın takdiri ve yoktan var etmesiyle meydana geldiğine iman etmektir.

Dördüncüsü: Hayır ve şerrin Allah-u Teâlâ'nın takdiriyle meydana geldiğine, bu sebeple bir kula isabet eden bir şerrin başkasına isabet edeceği halde bir hata sonucu ona isabet ettiğini zannetmeyerek veya ona isabet eden bir hayrın bir rastlantı ya da tesadüf sonucu ona isabet ettiğine inanmayarak kesin olarak iman etmektir.

Allah-u Teâlâ kader hakkında şöyle buyuruyor:

إِنَّا كُلُّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ

"Şüphesiz ki biz, her şeyi (önceden tespit edilmiş) bir kaderle yarattık."

(Kamer: 49)

Muhakkak ki her şey Allah-u Teâlâ'nın kaza ve kaderiyledir. Kulların bütün fiillerini Allah-u Teâlâ yaratmıştır. Fakat insan yaptığını tamamen kendi isteğiyle ve serbest iradesiyle yapmaktadır. Bu sebeple Allah-u Teâlâ insanı yaptığı fiile göre hesaba çekecektir. Her kimin fiili hayır olursa onun için hayır, her kimin fiili şer olursa onun için şer olacaktır.

Zira Allah-u Teâlâ insanda hayrı şerden, hakkı bâtıdan ayırt edebilme özelliği yarattı ve ona bunlardan birini seçme hürriyetini verdi.

Allah-u Teâlâ bu konuda şöyle buyuruyor:

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا

"Şüphesiz ki biz ona (doğru) yolu gösterdik. Ya şükreder ya da küfreder."
(İnsan: 3)

Allah-u Teâlâ'nın mülkünde meydana gelen her şey Allah-u Teâlâ'nın dilemesiyle ve iradesiyledir. Fakat Allah-u Teâlâ kulları için küfürden razı olmamış, onlara küfrü emretmemiş, bilakis onu kendilerine yasaklamıştır. Onlara sadece imanı emretmiş ve sadece imandan razı olmuştur.

Muhakkak ki Allah-u Teâlâ, yeryüzünde ne olduğunu ve ne olacağını bildi. O'nun ilminde bir değiştirme ve bir değiştirilme kesinlikle olmaz. Şüphesiz ki O her şeyi bilendir. Bir şey daha olmadan önce nasıl olacağını ve ne zaman olacağını bilir.

Allah-u Teâlâ'nın ilmi için geçmiş zaman, şimdiki zaman ve gelecek zaman diye bir zaman kavram yoktur. Zira her şeyin ilmi O'nun katındadır. Bu nedenle daha insanı yaratmadan önce onu yaratmasından sonra onun nasıl olacağını; iman mı edecek yoksa küfre mi girecek, iman üzere mi yoksa küfür üzere mi ölecek, bilir. Öyle ki Allah-u Teâlâ bu ilmini Korunmuş kitabında (Levh'il Mahfuz'da) yazmıştır. Bu yazdığında ise asla değişme olmayacak ve her şey yazmış olduğu şekilde gerçekleşecektir.

Fakat Allah-u Teâlâ'nın Levh'il Mahfuzda yazması kulu, iman üzere ya da küfür üzere olmaya zorlaması manasında değildir. Çünkü Allah-u Teâlâ kula imanı seçme veya küfrü seçme hürriyeti vermiştir. Böylece onun bu seçimine göre onu hesaba çekecek ve onu ya cezalandıracak veya mükâfatlandırarak.

İnsan imanı veya küfrü ancak Allah-u Teâlâ'nın ona vermiş olduğu serbest iradesiyle seçer. Allah-u Teâlâ'nın kulların yaratılmalarından ölümlerine kadar olan fiillerini onları yaratmadan önce ve o fiilleri yapmalarından önce yazmış olması bu fiilleri yapmaya onları zorlamış olması manasına gelmez. Zira Allah-u Teâlâ her şeyi bilmektedir. Onun ilmi yeni bir ilim değildir. Allah-u Teâlâ'nın ilminde geçmiş, şim-

diki ve gelecek zaman kavramı söz konusu değildir.

Allah-u Teâlâ'nın kulların amellerini onlar yapmadan önce bilmesi onları zorlayıcı bir ilim değildir. Levh'ül Mahfuz'da yazması ise zamanı yaratan Allah'ı Teâlâ'nın kullarıyla ilgili bildiğini yazması olup onları zorlayıcı bir yazı değildir.

Allah-u Teâlâ'nın istediği İslam ve imanı, hiç bir karışıklık, hiç bir kapalılık ve hiç bir çarpıtma olmaksızın açık bir şekilde açıkladıktan ve bunun için gerekli şartları belirttikten sonra bir önceki gibi gerçekten çok önemli olan bir başka mevzuya geçiyoruz.

Bu ise; mü'min bir kimsenin, Allah-u Teâlâ'ya mü'min ve Müslüman olarak kavuşabilmesi için bu imanı ve İslam'ı nasıl muhafaza edeceğidir.

İBADET

Allah-u Teâlâ bizi niçin yarattığını şöyle bildiriyor:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"Ben insanları ve cinleri sadece bana ibadet etsinler diye yarattım."

(Zariyat: 56)

Bu ayet bize cinlerin ve insanların yaratılış gayesini açıklamaktadır. Bu ise; sadece bir olan, hiç bir ortağı bulunmayan Allah-u Teâlâ'ya ibadet etmektir.

Öyleyse Allah-u Teâlâ'nın bizden istediği ve bizi o sebeple yarattığı ibadet nedir?

İbadet, kelime manası olarak; küçüklüğünü kabul etmek, boyun eğmek ve itaat etmektir.

Şeri manası ise; Allah-u Teâlâ'nın kendisini sevdiği, ondan razı olduğu, onunla emrettiği, işlenmesi halinde kabul ettiği zahiri ve batini söz ve amellerin hepsinin ortak adıdır.

Allah-u Teâlâ, neyin ibadet olup olmadığının tespitini bizlere bırakmamış, bunun sınırlarını kendisi belirlemiş, kitabında ve Rasûlü

Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in sünnetinde bizlere onu açıklamıştır.

Öyleyse; Allah-u Teâlâ'nın bizlere ibadet olarak açıkladığı şeylerden hiçbirini bir olan Allah-u Teâlâ'dan başkasına yapmamamız ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmamamız gerekmektedir. Şayet ibadetlerden herhangi birisini Allah-u Teâlâ'dan başkasına yapacak olursak bu durumda O'ndan başkasına ibadet etmiş ve O'na ibadetinde ortak koşmuş oluruz.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا

"Allah'a ibadet edin. O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın." (Nisa: 36)

Allah-u Teâlâ, bu ayette bize; Allah-u Teâlâ'dan başkasına ibadet etmememizi ve küçük veya büyük olsun ibadet çeşitlerinden hiçbirisini Allah-u Teâlâ' tan başkasına yöneltmememizi emrediyor. Zira ibadetleri Allah-u Teâlâ'dan başkasına yapmak ameli boşa çıkartan ve İslam milletinden çıkaran Allah-u Teâlâ'ya şirk koşmaktır. Kul şayet şirkten tevbe etmez ve o hal üzere ölürse, Allah-u Teâlâ onu kesinlikle bağışlamayacak ve varacağı yer, içinde sonsuza dek kalacağı ebedi cehennem olacaktır.

Allah-u Teâlâ bu konuda şöyle buyuruyor:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

"Allah kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediğine bağışlar." (Nisa: 116)

إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

"Kim Allah'a şirk koşarsa muhakkak ki Allah ona cenneti haram eder. Varacağı yer ateştir. Zulmedenlerin yardımcısı yoktur"

(Maide: 72)

وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

"Eğer Allah'a şirk koşsalardı yaptıkları boşa giderdi." (En'am: 88)

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا مَسَاجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَى
 أَنْفُسِهِمْ بِالْكُفْرِ أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ وَفِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ

"Allah'a ortak koşanlar, nefislerinin küfrünü göre göre Allah'ın mescidlerini onaramazlar. Onların yaptıkları boşa çıkmıştır. Ve onlar, ateşte ebedi kalacaklardır."

(Tevbe: 17)

قُلْ أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَأْمُرُونِّي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ
 وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكَتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ
 الْخَاسِرِينَ

"De ki: 'Allah'tan başkasına ibadet etmemi mi bana emrediyorsunuz ey cahiller?" Sana ve senden öncekilere şöyle vahyedildi: "Andolsun ki eğer (Allah'a) ortak koşarsan amelin boşa çıkar ve zi-yana uğrayanlardan olursun."

(Zümer: 64–65)

ŞİRK

Bu ayetlerde ameli boşa çıkardığı, kulun o hal üzere ölmesi halinde Allah-u Teâlâ'nın o kimseyi kesinlikle bağışlamayacağı, varış yerinin, içinde ebedi olarak kalacağı cehennem olacağı zikredilen şirk nedir acaba?

Evet... Şirk nedir ve onu nasıl bilebiliriz ki ondan sakınabilelim?

Zira biz onu tam bir bilgiyle bilmeyecek olursak, onu işlememiz her an ihtimal dahilindedir. O halde onu bilmemiz üzerimize farzdır. Ta ki onu işlemeyelim ve amellerimiz boşa gitmesin. Böylece Allah-u Teâlâ'ya mü'min ve Müslümanlar olarak kavuşabilelim.

Şirk: Allah-u Teâlâ'nın Kur'an ve sünnette bildirdiği ibadetlerden birisini Allah-u Teâlâ'dan başkasına veya Allah-u Teâlâ ile birlikte bir başkasına yöneltmektir.

Muhakkak ki Allah-u Teâlâ şirki, kitabında ve nebisi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in sünnetinde çok net ve açık bir şekilde açıklamış, o konuda cehaletin hiç bir çeşidine izin vermemiş ve Allah-u Teâlâ'nın kitabının ve nebisi

Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in sünnetinin kendisine ulaştığı kimse için onu bilmemeyi mazeret saymamıştır.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ

"Onların çoğu ortak koşmadan Allah'a inanmazlar." (Yusuf: 106)

Allah-u Teâlâ bu ayette kendisine şirk katılan imanı kabul etmeyeceğini ve insanların çoğunun imanlarına şirk çeşitlerinden bir tanesinin karıştığını bildiriyor. Bununla birlikte bu konuda o kimseler için bir mazeret söz konusu değildir.

Zira müşriklerin çoğunlukta olması şirk işlemeyi mazeretli kılmaz veya onu affettirmez.

Her kim imanına, tevhidi bozan şirk çeşitlerinden bir tanesini karıştırırsa işte o kimse müşrik olmuştur. O kimse iman ve İslam iddiasında bulunsa bile mü'min ve müslüman değildir. Zira Allah-u Teâlâ ancak büyük şirk çeşitlerinin her birinden tam olarak arınmış dini kabul eder.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ

"Muhsin olarak (iyilik yaparak) yüzünü Allah'a çeviren kimse muhakkak, sapa-sağlam bir kulpa sarılmıştır. Bütün işlerin sonu Allah'a döner." (Lokman: 22)

Ayette geçen (مُحْسِنٌ) **"muhsin olarak"** sözünün manası; şirkten arınmak, küçük olsun, büyük olsun ibadetlerden herhangi birisini Allah-u Teâlâ'dan başkasına veya Allah-u Teâlâ ile birlikte bir başkasına yöneltmemektir.

İbadetin manasının Allah-u Teâlâ'nın istediği gibi açık bir şekilde anlaşılması için bazı örnekler verelim:

Zira günümüz insanların çoğuna:

"İbadet nedir?" diye sorulduğunda bu konuda:

"Namaz, oruç, zekât, hac ve bunlara benzer şeylerdir" diye cevap verirler.

Üstelik onlar bu ibadetlerden bir tanesini Allah-u Teâlâ'dan başkasına yönelten kimsenin Allah-u Teâlâ'ya şirk koştuğunu bilirler.

Oysa Allah-u Teâlâ bize; namaz, oruç, zekât ve hac gibi ibadetlerden başka ibadetlerin de olduğunu, fakat insanların çoğunun bunları bilmediğini haber veriyor.

1 - Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"Hüküm vermek Allah'a aittir. Kendisinden başkasına değil yalnız O'na ibadet etmenizi emretti. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."

(Yusuf: 40)

İşte bu ayeti kerime bize, küçük olsun, büyük olsun hayatın her meselesinde insanlar arasında hüküm verme hakkının sadece Allah-u Teâlâ'ya ait olduğunu belirtiyor. O hakkı sadece bir olan Allah-u Teâlâ'ya vermek **O'na ibadettir**. Bu hakkı veya ondan az dahi olsa bir bölümünü yaratılmışlardan herhangi birine vermek, sahibini İslam milletinden çıkaran ve ameli boşa çıkaran **"Allah-u Teâlâ'ya büyük şirk koşmaktır."**

Şirkten tevbe etmeyen kimsenin varacağı yer ise içinde sonsuza kadar kalacağı cehennem ateşidir...

Bu ayette de belirtildiği üzere insanların çoğu **"hükümde Allah-u Teâlâ'yı birleme"** meselesini ve Allah-u Teâlâ'nın hükmünden başkasını kabul etmemenin tıpkı namaz, oruç, zekât, hac gibi bir ibadet olduğunu bilmemektendirler.

Öyleyse her kim hüküm verme hakkını Allah-u Teâlâ'dan başkasına verirse işte o kimse Allah-u Teâlâ'dan başkasına ibadet etmiştir.

Aynı şekilde bu ayette; (ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ)

"Dosdoğru din işte budur" sözüyle Allah-u Teâlâ'nın kabul ettiği dosdoğru dinin ancak büyük ve küçük her meselede hüküm verme hakkının sadece bir olan Allah-u Teâlâ'ya verildiği din olduğu; açıklanmıştır.

Hüküm verme hakkı, gerçek ulûhiyet (ilahlık) sıfatlarıyla vasıflanmış Allah-u Teâlâ'dan başkasının olamaz. Çünkü O, ibadeti hak eden tek ilahtır. Bu nedenle şayet bu hak O'ndan başkasına veya O'nunla birlikte bir başkasına verilirse O'nun emrine karşı gelinmiş, O'ndan başkasına ibadet edilmiş ve böylece O'na ibadetinde şirk koşulmuş olunur.

Oysa Allah-u Teâlâ bize:

(أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ)

"Allah, kendisinden başkasına değil yalnız O'na ibadet etmenizi emretmiştir" buyurarak kendisinden başkasına ibadet etmememizi emretmiştir.

O halde her kim hüküm verme ve hakimiyet hakkını Allah-u Teâlâ'dan başkasına veya Allah-u Teâlâ ile birlikte bir başkasına verirse işte o kimse onu Allah-u Teâlâ'dan başka bir ilah edinmiştir. Velez ki o kimseye açık bir şekilde:

"Sen benim ilahımsın" demese bile... Çünkü hüküm verme hakkını ya tam olarak veya ondan ufak dahi olsa bir bölümünü her kime ver-diye ona ibadet etmiştir.

Muhakkak ki insanların çoğu Allah-u Teâlâ'dan başkasına namaz kıldığında, oruç tuttuğunda, haccettiğinde O'na şirk koştüğünü ve O'ndan başkasına ibadet etmiş olduğunu bilirler. **Fakat onların çoğu, her kim hüküm verme hakkını Allah-u Teâlâ'dan başkasına verirse o kimseye ibadet ettiğini ve böylece Allah-u Teâlâ'ya şirk koştüğünü bilmezler.**

İşte bunun içindir ki Allah-u Teâlâ bize bu gerçeği:

(وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ)

"Fakat insanların çoğu bilmezler" sözüyle açıklamıştır.

Bu ise; insanların çoğu hüküm verme yetkisini Allah-u Teâlâ'dan başkasına vermenin O'ndan başkasına namaz kılmak, oruç tutmak ve haccetmek gibi ibadet etmek ve böylece O'na şirk koşmak olduğunu, aynı şekilde onların çoğunun böyle yaparak dosdoğru din üzerinde olmadıklarını bilmiyorlar manasına gelmektedir. **Çünkü dosdoğru din; büyüğü ve küçüğüyle her türlü hükmün sadece Allah-u Teâlâ'ya verilmesidir.**

İşte bu, ayetteki:

(ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ)

"Dosdoğru din budur" sözünün manasıdır.

Burada üzerinde durulması gereken bir mesele daha vardır. Bu ise demokrasi ve siyasi partiler meselesidir...

Bazı insanlar vardır ki onlar yeryüzünde İslam şeriatinin hükmünü tekrar geri döndürmek istediklerini ve bunun kâfir demokratik sistemlerin prensipleri doğrultusunda parlamentoyla ilgili seçimlere giren siyasi bir parti kurmakla gerçekleşeceğini, böylece seçimlerin sonucun-

da kazanacak olurlarsa ülkede mevcut olan ve İslami olmayan kanunları değiştirip onların yerine İslam kanunlarını tekrar uygulayacaklarını iddia ederler.

Yine onlar işte bu yolla İslam şeriatıyla hükmetmenin mümkün olabileceğini ve üstelik müslümanların kanlarının dökülmeyeceğini iddia ederler.

Oysa her kim, İslam ile hükmetmeyen demokratik bir devlette küfür kanunlarına tabi olan siyasi bir parti kurmasının kendisine caiz olduğunu, bu amelinin İslam'a ve Müslümanlara hizmet olduğunu iddia eder veya küfür kanunlarına tabi olan ve bazı menfaatler elde etmek amacıyla kurulan bir siyasi partiye İslam ve Müslümanlar için katıldığını söylerse işte bu kimsenin bu ameli ve sözü bir tek şeyi gösterir. O da; o kimsenin tevhidde ve **Lâ ilâhe illallah Muhammedun Rasûlullah** meselesinde cahil olduğu ya da İslam'ı yıkmak, ehlini uyuşturmak ve böylece tağutların hükmünü yerleştirmek isteyen birisi olduğudur.

Öyle ki Allah-u Teâlâ'nın kitabını bir kenara bırakarak, beşer aklının ürünü olan kanunları tatbik eden, bununla birlikte İslam iddiasında bulunan ülkelerin çoğunda olduğu gibi küfür kanunlarına (anayasaya) ve tağutlara (ülkele-

rin yöneticisine) karşı ihlâslı olmak, saygı göstermek, onları korumak üzere Allah-u Teâlâ'ya yemin ederek küfür kanunlarına bağlı siyasi bir parti kurmak küfür olan bir fiildir.

İsterse İslam'ın hükmünü yeryüzünde tekrar ikame etmek gayesiyle yapılsın durum değişmez.

Zira bu durum aslında kendisiyle İslam'ın yeniden ikamesinin istenmediği, İslam'ın gereklerinin yerine getirilmediği, Lâ ilâhe illallah Muhammedun Rasûlullah'a ilim ve açık delillerle iman eden bir muvahhid müslümanın kesinlikle tasvip etmediği türden bir küfürdür.

Çünkü İslam'la hükmetmeyen kâfir bir devlette parti kurmak; İslam'a muhalif olan bu devletin kanunlarını kabul etmek manasına gelir. Bu sebeple her kim bu kanunları kabul eder veya onlarla hükmederse, o kimse İslam'ı istediğini, İslam şariatını tatbik etmek istediğini iddia etse bile kâfir olmuş ve kendisini Allah-u Teâlâ'dan başka bir ilah ilan etmiştir.

Aynı şekilde küfür hükümlerini tatbik eden veya o hükümleri kabul eden kimse bu kabûlünün İslam şariatını tatbik veya İslam'a ve Müslümanlara hizmet etmek için merhaleli bir kabul olduğunu iddia etse bile yine kâfir olmuştur.

Zira küfür bir yol izlenerek İslam getirilmez.

Böyle bir hal iddia sahibi o kimsenin tevhidî ve İslâm akidesini bilmeyen, İslâm hükmünün nasıl tamamlanacağını anlamayan bir cahil olduğunu veya İslâm hükmünün ve İslâm'ın yeniden hakim olmasını isteyen kimselerin İslâm'ı seviyor olmalarını ve cehaletlerini fırsat bilerek onları saptırmak isteyen biri olduğunu ya da dünyevî bir takım menfaatler elde etmeyi isteyen bir menfaatçi olduğunu göstermektedir.

Her kim böyle yapar ve böyle yapmayı caiz görürse kesinlikle o kimse İslâm'dan çıkmıştır. İman ve İslâm iddiasında bulunsa, oruç tutsa, namaz kılsa ve İslâm şariatini ikame etmeyi istese bile.....

Her kim de ister bilerek isterse de bilmeyecek onu desteklerse işte o kimse de Allah-u Teâlâ'dan başkasına ibadet etmiştir. Çünkü bu mesele, Allah-u Teâlâ'nın hükmüyle ilgili bir meseledir. Hiçbir mükellef için bu konuda cahil oluşu caiz değildir. Zira bu mesele; uluhiyyetin özelliklerinin en önemlilerinden olup iman ve tevhidin temelidir.

Öyle ki İslâm insanları kullara kulluktan çıkarıp ibadeti sadece bir olan Rabbe yapsınlar

diye geldi. Bu sebeple insanları ilk olarak Allah-u Teâlâ'dan başkasına ibadet ettirip sonra da Allah-u Teâlâ'ya ibadet ettirmek yoluyla İslam hakim kılınmaz. Üstelik bu, Allah-u Teâlâ'nın ve Rasûlü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in, İslam'ın hakim kılınması için bizlere açıkladığı yol değildir.

O halde insanları ilk olarak Allah-u Teâlâ'dan başkasına ibadet ettirip sonra da Allah-u Teâlâ'ya ibadet ettirmek isteyen kimseden daha sapık, daha fasık, daha zalim ve daha cahil bir kimse yoktur.

Şüphesiz ki bir olan ve hiçbir ortağı bulunmayan Allah-u Teâlâ helal ve haram sınırlarını çizmiş ve belirlemiştir. Bu sebeple ancak Allah-u Teâlâ'nın haram dediği haram, helal dediği helaldir.

Öyleyse her kim haramı helal veya helali haram kılan bir kanun koyar, o kanunun takipçisi olur ve ona insanları tabi ettirirse işte o kimse kendisini yalnız Allah-u Teâlâ'nın hakkı olan bir ilah makamına getirmiştir.

Her kim de ona itaat eder, ona bu konuda yardım eder, onu tekfir etmezse işte o kimse de küfre girmiş ve tağuta kulluk yapmıştır.

Bunun içindir ki her kim bu gibi partileri bu yaptıklarını bilerek seçer veya onları destekler veya onları tekfir etmez veya onları tekfir etmeyenleri tekfir etmezse, kâfir olur. Çünkü o, tağutu inkâr etmemiştir.

İbadetin manasını açıklayan bir başka örnek ise şöyledir:

2 - Allah-u Teâlâ Kur'an'da şöyle buyuruyor:

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

"Yalnızca sana ibadet eder, yalnızca senden yardım dileriz." (Fatiha: 4)

Aynı şekilde bir başka ayette şöyle buyuruyor:

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ

"Rabbinizi yardıma çağırıyordunuz. O; 'ben size birbiri peşinden bin meleklerle yardım ederim' diye cevap vermişti."

(Enfal: 9)

Allah-u Teâlâ bu ayetlerde bize, sıkıntı anında yardımına çağırma ve Allah-u Teâlâ'dan yardım istemenin ibadetlerden birisi olduğunu açıklıyor.

Her kim Allah-u Teâlâ'dan başkasını yardımına çağırır, ölümlerden veya kendisini duyamayacak durumda olan birinden yardım ister, onlardan fayda umar, onlardan korkar ve ihtiyaçları yerine getirme, sıkıntıları dağıtma, üzüntüleri giderme veya bunlardan başka şeyleri onlardan isterse işte o kimse insanı İslam milletinden çıkaran büyük şirk işleyerek müşrik olmuştur.

3-Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُو مِن دُونِ اللَّهِ مَن لَّا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ
الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَن دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ

"Allah'ı bırakıp da kıyamet gününe kadar cevap veremeyecek olan, kendisine yapılan dualardan habersiz kalan şeylere ibadet edenlerden daha sapık kim olabilir?"

(Ahkaf: 5)

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ الظَّالِمِينَ وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ
الرَّحِيمُ

"Allah'ı bırakıp da sana ne fayda ne de zarar veremeyecek şeylere ibadet etme. Eğer bunu yaparsan sen de zalimlerden olursun.

Allah seni bir zarara uğratırsa onu senden kaldıracak ancak O'dur. Sana bir iyilik dilediği takdirde O'nun nimetini engelleyecek bir kuvvet de yoktur. O, bunu kullarından dilediğine eriştirir. O, Gafur'dur, Rahim'dir." (Yunus: 106–107)

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ

"İyi bilinmelidir ki halis din Allah'ındır. Allah'ı bırakıp O'ndan başka dostlar edinenler: "Biz onlara ancak bizi daha çok Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz" derler. Muhakkak ki Allah aralarında ihtilaf ettikleri hususlarda hüküm verecektir. Şüphesiz ki Allah yalancı ve kâfir olan kimseyi hidayete erdirmez."

(Zümer: 3)

Kur'an ve sünnette zikredilen bu gibi ibadetler ve bunlardan başkaları sadece bir olan Allah-u Teâlâ'ya yapılır. Bu ibadetlerden hiçbirisi Allah-u Teâlâ'dan başka, en yakın bir meleğe, insanlar içerisinde seçilip gönderilmiş bir nebiye veya hiçbir kimseye ya da şeye yapılmaz.

Bu ibadetlerden herhangi birisini yaratılmışlardan birisine yapandan daha zalim ve daha sapık kimse olamaz. Zira her kim ibadetlerden herhangi birisini Allah-u Teâlâ'dan başkasına yaparsa, velev ki Allah-u Teâlâ'ya yaklaşmak niyetiyle yapsın, işte o kimse Allah-u Teâlâ'yı inkâr etmiş ve Allah-u Teâlâ'ya büyük şirk koşarak müşrik olmuştur.

TEVHİD KELİMESİ

Bir kimsenin Müslüman olabilmesi için o kimsenin tam manasıyla İslam'ı kendisinde gerçekleştirmesi gerekir. Bu ise bir olan ve ortağı olmayan Allah-u Teâlâ'ya zahiren ve bâtinen boyun eğmek ve itaat etmekle söz konusu olur.

Öyleyse burada bir soru akla geliyor. Bir insan **İslam'a** nasıl girer?

Bir insan İslam'a ancak Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in bize belirttiği ve sınırlarını çizdiği bir keyfiyetle girer.

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in şu sözünde geçtiği gibi; **Lâ ilâhe illallah Muhammeden Rasûlullah** şهادetiyle İslam'a girer:

"İnsanlarla Lâ ilâhe illallah demelerine kadar savaşmakla emrolundum. Eğer onu söylerlerse kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. O kelimenin hakkı hariç. Hesapları ise Allah-u Teâlâ'ya aittir."

(Buhari, Müslim)

Başka bir hadiste Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle demiştir:

"Her kim "Lâ ilâhe illallah Muhammed' en Rasûlullah"a şehadet ederse Allah-u Teâlâ o kimseye ateşi haram kılar."

(Müslim)

"Lâ ilâhe illallah" kelimesi; insanın dünyada ve ahirette mutluluğunu sağlayan bir kelimedir.

Üstelik bu kelime Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'den önceki bütün rasûllerin davetinin temelini oluşturur.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

"Senden önce hiçbir Rasûl göndermiş olmayalım ki ona: "Benden başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur, yalnızca bana kulluk edin" diye vahyetmiş olmayalım."

(Enbiya: 25)

Lâ ilâhe illallah kelimesinin insandan kabul edilebilmesi, Allah-u Teâlâ katında onu söyleyene fayda verebilmesi, onunla İslam'a girilebilmesi, cehennem ateşinden kurtulabilmesi için şüphe yok ki onu söyleyen kimsenin şartlarını gerçekleştirmesi gerekir. Bu şartlar gerçekleştirilmeksizin, bu kelime günde bin kere dahi söylense onu söyleyen kimseye hiçbir fayda sağlamaz.

O halde sahibini ebedi kurtuluşa erdirecek olan bu Lâ ilâhe illallah'ın şartları nedir?

LÂ İLÂHE İLLALLAH'IN ŞARTLARI

Bu şartlar şunlardır:

Birincisi: Bu kelimeyi söyleyen kişinin manasını bilmesi gerekir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

"Bil ki! Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur." (Muhammed: 19)

وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ
وَهُمْ يَعْلَمُونَ

**"Allah'tan başkasına çağırılar şefaa-
te hak kazanamayacaklardır. Ancak ke-
lime-i şehadetin manasını bilerek
şehadet edenler bundan müstesnadır."
(Zuhruf: 86)**

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle
buyuruyor:

**"Kim Lâ ilâhe illallah'ın manasını bile-
rek ölürse cennete girer."
(Müslim-İman bahsi)**

LÂ İLÂHE İLLALLAH'IN MANASI

1 - Allah-u Teâlâ'dan başka ibadet edilen her şeyden beri olmak.

İşte bu; "La ilahe"nin manasıdır. Bu ise; ibadeti Allah-u Teâlâ'dan başka ibadet edilen sahte ilahlardan hiçbirisi hak etmiyor, demektir. Aynı şekilde kendilerine ibadet edilen bu bâtil varlıklara ibadet eden kimselerden de beri olmaktır.

2 - İbadeti sadece bir olan, ortağı olmayan Allah-u Teâlâ için yapmak.

Aynı şekilde dostluğu Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e* ve mü'minlere yapmak, onlara sevgi göstermek, onlarla yardımlaşmak, onların topluluklarına katılmak.

3 - Allah-u Teâlâ'nın, rasûlü Muhammed *Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in* diliyle emrettiği şekilde Allah-u Teâlâ'ya ibadet etmek.

İkincisi: Lâ ilâhe illallah'ın ikinci şartı ise; Bu kelimenin gerektirdiği şekilde amel etmek.

Bu şuna işaret ediyor: Lâ ilâhe illallah; gerekleriyle amel etmedikçe, onu sadece sözle söylemek ve manasını biliyor olmak sahibine fayda vermez. Onun gerekleriye

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in şu hadisinde buyurduğu gibidir:

"Her kim Lâ ilâhe illallah der ve Allah-u Teâlâ'dan başka tapılanları reddederse malı ve kanı haram olur. Onun hesabı Allah-u Teâlâ'ya kalmıştır." (Müslim)

Lâ ilâhe illallah'ın Gerekleri: Allah-u Teâlâ'yı ibadet konusunda birlemek, emrettiği şekilde O'na ibadet etmek, onun dinini yeryüzünde hakim kılmak için bütün gücü harcamak, şirkin her türünden ve bu kelimeyi bozacak her çeşit inanç, söz ve amellerden uzaklaşmaktır.

LÂ İLÂHE İLLALLAH'İ BOZAN ŞEYLER

Günümüz Toplumlarında Yaygın Olan Küfür Çeşitlerinden Bazılarına Örnekler:

1 - Allah-u Teâlâ'nın varlığını ve Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in risaletini inkâr etmek.

2 - Reislere, efendilere, ileri gelenlere, yöneticilere, emirlere, âlimlere, helali haram, haramı helal kıldıklarında ve Allah-u Teâlâ'nın şeriatına muhalefet ederek kanunlar koyduklarında onlara itaat etmek suretiyle ibadet etmektir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

"Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini (yani din adamlarını) ve Mer-yem oğlu Mesih'i rab edindiler. Oysa tek olan Allah' tan başkasına ibadet etmemekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka

ibadete layık ilah yoktur. Allah koştukları eşlerden münezzehtir." (Tevbe: 31)

Bir gün Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu ayeti kerimeyi okuduğu sırada daha önce hristiyan iken sonradan İslam'la şereflenen Adiyy İbn Hatem *Radiyallahu Anh* (boyunda haç olduğu halde) Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in yanına girdiğinde bu ayeti kerimeyi duyunca Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'e:

"Onlara ibadet etmiyorlar ki" dedi.

Bunun üzerine Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*:

"Onlar Allah-u Teâlâ'nın helal kıldığı bir şeyi haram, haram kıldığı bir şeyi helal kıldıkları zaman onlara itaat etmiyorlar mı?" diye sorunca Adiyy İbn Hatem:

"Evet" dedi.

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*:

"İşte böylece onlara ibadet ediyorlar" buyurdu.⁴

3 - Allah-u Teâlâ'ya, Rasûlüne ve İslam dine, millete sövmek, Allah-u Teâlâ'nın ayetleri, kitapları, rasûlleri ile alay etmek.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنْزَلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلِ اسْتَهِزُّوا إِنَّا اللَّهُ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنَّ نَعْفَ عَنْ طَائِفَةٍ مِّنْكُمْ يُعَذِّبُ طَائِفَةٌ بَآئِهِمْ كَانُوا مُحْرَمِينَ

"İkiyüzlüler, kalplerinde olanı haber verecek bir surenin inmesinden çekiniyorlar. De ki: "Alay edin bakalım. Allah çekindiğiniz şeyi ortaya koyacaktır. Onlara soracak olursan: "Biz and olsun ki eğ-

⁴ (Cem'ul-Fevaid: Tefsir bah.) (Tirmizi Hadis No:3095 Bu hadisi Tirmizi 3095, El-Hüseyin b. Yezid an Abdisselam an Zeyd b. Sellam an Ebi sellam ani'n Nu'man asl-l senedi ile tahric etti. Ahmed de rivayet etti Tirmizi de hasen dedi.)

lenip oynuyorduk" diyecekler. De ki: "Allah'la, ayetleriyle, rasûlüyle mi alay ediyordunuz? Özür beyan etmeyin. İnandıktan sonra küfre girdiniz. İçinizden bir topluluğu affetsek bile, suçlarından ötürü bir topluluğa da azab ederiz."

(Tevbe: 64–66)

4 - Tağuta muhakeme olmak.

Tağut ise; Allah-u Teâlâ'nın şeriatından ve kanunundan alınmayan her çeşit şeriat ve kanundur. Tıpkı çağdaş hüküm koyucuların kanunları ve cahiliye adet, alışkanlık, örf, töre gibi haller...

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

"Rabbine andolsun ki aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip sonra haklarında verdiğin hükümden dolayı kalplerinde bir sıkıntı duymadan kabul etmedikçe iman etmiş olmazlar."(Nisa: 65)

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ
قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ
وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emr olunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor."

(Nisa: 60)

5 - Allah-u Teâlâ'nın indirdiğinden başkasıyla hükmetmek.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

"Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir."

(Maide: 44)

6 - Sihir. Onu öğrenmek, öğretmek, yapmak veya ona rıza göstermek ve onu kabul etmek.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

"Şeytanların, Süleyman'ın hükümdarlığı hakkında söylediklerine uydular. Oysa Süleyman kâfir değildi. Ama insanlara sihri öğreten şeytanlar kâfir olmuşlardı. Babil'de Harut ve Marut denilen iki meleğe bir şey indirilmemiştir. Bu ikisi: "Biz sadece imtihan ediyoruz, sakın küfre girme" demedikçe kimseye bir şey öğretmezlerdi. Hâlbuki bu ikisinden koca ile karısının arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı. Oysa Allah'ın izni olmadıkça

kimseye zarar veremezlerdi. Kendilerine zarar verecek faydalı olmayacak şeyler öğreniyorlardı. Andolsun ki onu satın alanın ahiretten bir nasibi olmadığını biliyorlardı. Kendilerini karşılığında sattıkları şeyin ne kötü olduğunu keşke bilse-lerdi." (Bakara: 102)

7 - Kafirlerle dost olmak, onları sevmek, onları bâtılda desteklemek, müslümanlara ve müslümanların topraklarına hakim olmak için onlara yardımcı olmak, onların partilerine, cemaatlerine, laiklik, vatancılık, ırkçılık, halkçılık ve bunlardan başka nizamlarına katılmak.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ
ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ
نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ

"Mü'minler mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesinler. Kim böyle yaparsa Allah'tan bekleyebileceği hiçbir şey yoktur. Ancak onlardan sakınmanız hali (takiyye) müstesnadır. Sonunda dönüş ancak Allah'a' dır." (A-li İmran: 28)

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ
أَتُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا

"Ey iman edenler! Mü'minleri bırakıp da kâfirleri dostlar edinmeyin. Yoksa siz Allah'a sizin üzerinize apaçık bir delil mi kılmanızı istiyorsunuz." (Nisa: 144)

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ
وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا
فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ
اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُوءًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ
أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ

"Doğrusu sizin veliniz Allah, O'nun rasûlü ve mü'minlerdir. Öyle ki onlar namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler ve onlar rükû ederler. Her kim Allah'ı, O'nun rasûlünü ve iman edenleri dost edinirse işte o Allah'ın hizbindendir. Galip gelecek olan da onlardır. Ey iman

edenler! Sizden önce kendilerine kitab verilenlerden dinlerini eğlence ve oyun edinip kâfir olanları dostlar edinmeyin. Eğer mü'min iseniz Allah'dan sakının."
(Maide: 55-57)

Bir insan bu ve bunlardan başka küfür çeşitlerinden bir tanesini işleyecek olursa, işte o kimse; **Lâ ilâhe illallah**'ı günde bin kere bile söylese, yüzlerce rekât namaz kılsa, günlerce oruç tutsa, cihad etse ve itaat çeşitlerinden herhangi birini yapsa bile İslam'dan çıkar. Ta ki küfre girdiği meseleden dönüp tevbe edinmeye kadar...

Lâ ilâhe illallah'ın manasının daha açık ve anlaşılır olması için meseleyi biraz daha genişleterek şöyle açıklıyoruz:

Şüphesiz ki "Lâ ilâhe illallah" ın manası; "Allah-u Teâlâ'dan başka ilah bulunmamaktadır" şeklinde değildir. Bilakis bu kelimenin manası şöyledir:

"Hakları olmaksızın Allah-u Teâlâ'dan başka kendilerine ibadet edilen sahte ilahlar vardır. O ilahların reddedilmesi gerekir. Çünkü ibadetlerden birisini Allah-u Teâlâ'dan başkasına yö-

nelten kimse onu ilah edinmiştir. Velew ki o kimseye:

"Sen benim ilahımsın" demese bile..."

Öyleyse bir kimse; "La ilahe" dediğinde, işte o kimse:

"Hakları olmaksızın kendilerine ibadet edilen bütün sahte ilahları reddediyor ve onlara ibadeti terk ediyorum" demiştir.

Buna göre sahte ilahlar nelerdir ve kimlerdir, bunların bilinmesi gerekir ki Allah-u Teâlâ'dan başka tapılan sahte ilahlardan gerçek manada uzaklaşılabilinsin ve reddedilebilinsin. Zira bunlar bilinmeksizin onları reddetmek, onlardan uzaklaşmak söz konusu olamaz. Velew ki böyle yapıldığı iddia edilse bile...

"İlah" kelimesi; ibadet edilen varlık demektir.

Öyleyse her kim ibadet çeşitlerinden bir tanesini Allah-u Teâlâ'dan başkasına veya Allah-u Teâlâ'la birlikte bir başkasına yöneltirse, ona kulluk etmiş ve böylece onu ilah edinmiştir.

İLÂH KELİMESİ VE BUNUNLA İLGİLİ ÖRNEKLER

Bu meselenin daha açık ve anlaşılır olması için bazı örnekler verelim:

Allah-u Teâlâ içkiyi kesin bir şekilde haram kılmıştır. Buna göre bir yönetici çıkar ve haram olduğunu bilmesine rağmen içkinin içilmesini serbest bırakır, satılmasına izin verirse işte o kimse Allah-u Teâlâ'nın bir haramını helal kılarak haddini aşmış, böylece kendisini Allah-u Teâlâ'dan başka bir ilah makamına getirmiştir. Velew ki Müslüman olduğunu, oruç tuttuğunu, namaz kıldığını, haccettiğini iddia etmiş olsun yine de tağut olmuştur.

Bu kimsenin reddedilmesi, tekfir edilmesi, ondan uzaklaşılması ve onunla savaşılması gerekir.

Her kim bu kanunlarında o kimseye itaat eder veya yardım eder ya da onu tekfir etmez ve ondan uzaklaşmazsa o kimseye ibadet etmiş ve açık bir şekilde:

"Sen benim ilahımsın" demese bile onu Allah-u Teâlâ'dan başka bir ilah edinmiştir.

Her kim böyle yaparsa "la ilahe" nin manası kendisinde henüz gerçekleşmemiştir. Veleve ki diliyle "Lâ ilâhe illallah"ı söylese, oruç tutsa, namaz kılsa, haccetse, müslüman olduğunu iddia etse bile Allah-u Teâlâ'nın razı olduğu İslam'a teslim olmamış ve müslüman olmamıştır. Zira o kimse Lâ ilâhe illallah'ı tüm manasıyla hayatında gerçekleştirmemiştir.

Oysa "La ilahe"nin manasına; tağutları tekfir etmeyenleri tekfir etmek, onları reddetmek, onlardan ve tapındıklarından uzaklaşmak da girer.

Bu sebeple sadece tağutların tekfir edilmesi, onların reddedilmesi yeterli değildir. Bununla birlikte onları tekfir etmeyenleri veya onlara yardım edenleri ya da onlara razı olanları da tekfir etmek ve onları reddetmek de gerekmektedir.

İçinde bulunduğumuz şu zamanda Lâ ilâhe illallah kelimesi artık manası, gerekleri ve yüklediği sorumluluklar bilinmeksizin sadece bazı kelimelerin dilde tekrarlanmasından başka bir fayda vermiyor. Oysa bu kelimeye şehadet eden kimsenin hayatında onu tam olarak tatbik etmesi gerekir. Böyle olmazsa, bu kelimeyi

manasını bilmeksizin sadece bir lafız olarak söylemek veya manasını bilip de hayatın her alanında onu tam olarak tatbik etmemek hiçbir fayda vermez, İslam ve iman gerçekleşmez.

Maalesef zamanımızdaki durum böyledir. Lâ ilâhe illallah Muhammeden Rasûlullah kelimesi milyonlarca insanın dillerinde günde onlarca defa şuursuzca tekrarlanmaktadır.

Bundan daha şaşılacak olan bir durum ise; tağutların her yerde bu kelimenin telaffuz edilmesine izin vermeleri, hatta bizzat kendileri onu telaffuz etmeleri ve hatta minberlerden ve minarelerden o kelimeyi ilan etsinler diye imamlar ve müezzinlere maaşlar vermeleridir.

Acaba tağutlar niçin böyle yapmaktadırlar?

Oysa onlar çok iyi biliyorlar ki bu kelimenin gerçek manası kendilerine savaş ilan ediyor ve onları tekfir etmeye, onlara karşı savaşmaya yöneltiyor.

Bunun sebebi; tağutların bu kelimenin manası ve gerekleri bilinmeksizin, Allah-u Teâlâ'nın istediği şekilde onunla amel yapılmaksızın sadece dillerde tekrarlanmasından başka, insanlar nazarında bir şey ifade etmediğini çok iyi bilmeleridir.

Bunu ispat etmek ve meseleye daha açıklık getirmek için şöyle bir örnek verelim:

Bir kimse minbere veya minareye çıkıp şöyle dese:

"Şüphesiz ki ben, Allah-u Teâlâ ile birlikte veya O'ndan başka hüküm koyan, O'nun haramını helal yapan, helalini haram yapan ve Allah-u Teâlâ'nın indirdiğinden başkasıyla hükmeden kimseyi tekfir ediyor, reddediyor ve ondan uzak kalıyorum. Çünkü o kimse kendisini Allah-u Teâlâ'dan başka bir ilah ilan etmiştir. Her kim de ona yardım eder, o konuda ona itaat eder veya onu reddetmez, tekfir etmez, ondan uzak kalmaz ve onu yok etmek için gücünün yettiği nispette çaba göstermezse işte o kimse de onun gibi kâfir olmuştur. İsterse Lâ ilâhe illallah'a şehadet etsin, oruç tutsun, namaz kılsın, haccetsin ve Müslüman olduğunu iddia etsin..."

Acaba tağutlar bu insana, minarelerde veya minberlerde bu kelimeleri söylemesi için izin verirler mi?

Kaldı ki maaşlar versinler!
Elbette ki hayır!

Bu kelimeleri her kim bu şekliyle, ister minberlerde, ister minarelerde, isterse başka hangi mekânda olursa olsun, söylerse muhakkak ki o kimsenin sonu ya ölümdür, ya hapistir ya da sürgündür. Hatta bir kimse bunu bu şekilde açıkça ilan etmez, fakat buna kalbiyle inanırsa işte o kimse bile tağutların nazarında iyi olmayan bir vatandaş, hatta bir terör unsurudur.

Oysa Lâ ilâhe illallah kelimesi bu manayla söylemeksizin ve bu manayla amel etmeksizin söyleyen kimseye, velev ki günde binlerce kere tekrarlayıp dursun hiçbir fayda sağlamaz.

KÂFİRLERE VELA GÖSTERMEMEK VE ONLARI TEKFİR ETMEK

Hiç şüphe yok ki ister diri olsun, ister ölü olsun bütün kâfirlerden uzak kalmakla ancak "Lâ ilâhe illallah" kelimesi insana fayda verir ve onunla Müslüman olur.

Kâfirlerden uzak kalmaktan kasıt ise; onlardan hoşlanmamak, onlara buğzetmek, onlara sevgi beslememektir.

Bir insan Lâ ilâhe illallah'ı söylese, Allah-u Teâlâ'nın dininden gelen namaz, oruç, zekât, hac, cihad, iyiliği emir, kötülükten nehiy ve bunlar gibi dinin emirlerini sürekli olarak yapsa, fakat en yakın akrabası olsa bile bir kâfire buğzetmese, ona sevgi beslese kâfir olur.

Müşriklerle bir arada bulunan ve onlarla birlikte oturan kimseye ta ki onlardan uzak kaldığını, hayatını onlardan tam bir şekilde ayırdığını ve üzerinde bulundukları küfür ve sapıklıklarından razı olmadığını söyleyinceye kadar zahiren İslam'la hükmedilmez.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدَهُ

"İbrahim ve beraberinde olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani bir zaman onlar kavimlerine şöyle demişlerdi:

"Biz sizden ve Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik. Yalnız Allah'a iman etmenize kadar bizimle sizin aranızda ebedi bir düşmanlık ve kin ortaya çıkmıştır."

(Mumtahine: 4)

Allah-u Teâlâ bu ayette bize İbrahim *Aleyhisselam* ve beraberindeki Müslümanları örnek edinmemizi emrediyor.

Öyle ki onlar bir olan Allah-u Teâlâ'ya iman ettiler, tağutları ve tağutlara ibadet edenleri reddettiler, onların hepsinin ta ki bir olan Allah-u Teâlâ'ya iman etmelerine kadar kâfir olduklarını, bu sebeple onlara düşmanlık yapılması, buğzedilmesi, onlardan uzak olunması gerektiğini ilan ettiler. Yine onlar tağutları tek-

fir ettiler, onlara buğz ettiler. Bununla birlikte tağutlara ibadet edenleri de tekfir ettiler, onlara buğz ettiler ve onlara düşmanlık gösterdiler.

İşte Lâ ilâhe illallah'ın manası budur.

Her kim bu kelimeyi bu şekilde manasını bilerek söyler, onun gerekleriyle amel eder, onu bozacak şeylerden uzak durursa işte o kimse Allah-u Teâlâ katında gerçek müslümandır.

Allah-u Teâlâ mü'minlerin sıfatlarını bir başka ayette şöyle açıklıyor:

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

"Allah'a ve ahiret gününe inanan bir milletin babaları veya oğulları veya kardeşleri ya da akrabaları olsa bile Allah'a ve rasûlüne karşı gelenlere sevgi beslediklerini göremezsin. İşte Allah imanı bunların kalplerine yazmış ve katından bir nur ile onları desteklemiştir. Onları

altlarından ırmaklar akan içinde temelli kalacakları cennetlere koyar. Allah onlardan razı olmuştur. Onlar da Allah'tan razı olmuştur. İşte bunlar Allah'tan yana olanlardır. İyi bilin ki saadete erişecek olanlar Allah'tan yana olanlardır."

(Mucadele: 22)

Allah-u Teâlâ bu ayeti kerimede bize, en yakın akrabası olsa bile kâfirleri seven ve onlara dostluk gösteren (destekleyen, mazeretsiz onlarla haşır neşir olan) bir kimsenin, iman ve İslam iddiasında bulunsa bile, bu fiiliyle bâtil bir iddia ortaya koyduğunu çok açık bir şekilde belirtiyor.

Her kim de Allah-u Teâlâ ve rasûlüyle alay eden bir kimseyle oturursa, bu şekilde yapılmasına rızasının olmadığını iddia etse bile o kimse de onun gibi kâfir olur.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلُهُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا

"(Allah) size kitapta: "Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve alaya alındığını işittiğiniz yerde ta ki başka bir söze geçinceye kadar onlarla oturmayın. (Eğer böyle yaparsanız) şüphesiz siz de onlar gibi olursunuz. Muhakkak ki Allah müna-fıkları ve kâfirleri toplu olarak cehennemde toplayacaktır." (Nisa: 140)

İbni Mes'ud Radıyallahu Anh'dan Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Mü'minlerden başkasını dost edinme. Allah'tan korkanlardan başkasına da yemeğini yedirme."⁵

Bir başka hadiste Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyuruyor:

"Kişi kimi severse onunla beraber haşr olunur."⁶

Aişe Radıyallahu Anhâ'dan şöyle dediği rivayet olunmuştur:

⁵ (Tirmizi-Ahmed-Hakim, İbni Hibban sahih senetle (Ebu Davud Hadis No:4832) (Cem'ul-Fevaid: C.4. Adab bah. (Tac: C.5 Sevgi bah.)

⁶ (Buhari Edep bah.) (Müslim bir bah.) Ebu Davud-S. Tirmizi, Taberani sahih senedle (Tac: C.5 Dinin temeli Allah ve Rasûlünü sevmekten ibarettir bah.)

"Din Allah için sevmek ve Allah için buğzetmekten ibarettir."⁷

İbni Abbas *Radıyallahu Anh* şöyle diyor:

"Sevdiğini Allah için seven, darıldığına Allah için darılan, dostuna Allah için dost olan, düşmanına Allah için düşman olan kimse; işte ancak bu tutumuydur ki Allah'ın sevgisine ve himayesine erişir.

Kişi böyle yapmadıkça namazı ve orucu çok olsa bile imanın tadına varamaz.

İnsanların dostlukları genellikle dünya ile ilgili konulara dayanır oldu. Bu da onlara bir şey kazandırmayacaktır." (**İbni Cerir-Taberi**)

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyuruyor:

"Müşriklerle oturmayın ve onların topluluklarına girmeyin! Her kim onlarla oturur veya onların topluluklarına girerse işte o kimse de onlar gibidir." (Ebu Davud, Tirmizi)

⁷ (Ahmed-Hakim (Ebu bekir Abdullah b. Muhammed b. Ebu Şeybe (vh.235), *El-İman*, 45) Tabarani bu hadisi *ibn. Mesud'dan merfu olarak el-Kadir'inde zikretmiştir. Hasen bir hadistir.*)

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyuruyor:

"Allah-u Teâlâ müşrik bir kimsenin, Müslüman olmasından sonra müşriklerden ayrılıp Müslümanlara katılınca kadar hiçbir amelini kabul etmez." (İbni Mace)

Şer'i geçerli bir mazeret olmaksızın kâfirleri açık bir şekilde tekfir etmemek, onlardan uzak olduğunu göstermemek ile birlikte kâfirlerin topluluklarına katılmak, onlarla birlikte oturmak, onların karartılarını çoğaltmak küfürdür.

Günümüz toplumlarından küfürle hükmedilen, değişik şekil ve çok sayıda renklerde küfürler ve şirkler işleyen bir toplumda oturan bir kimse, bu kâfir toplumdan beri olduğunu göstermez, bilakis onlara dostluk gösterir ve onlardan razı olursa o kimsenin zahiren onlardan olduğuna hükmedilir. Zira biz bu şekilde hükmetmekle yükümlüyüz. Onun kalbi durumu ve gizli hali ise Allah-u Teâlâ'ya aittir.

İslam düşmanlarına, onların gruplarından bir gruba ve onların yardımcılara karşı müslümanın tavrı işte böyledir.

Tabi ki burada İslam'a ve müslümanlara karşı savaş açmayan, savaşı kâfirlerin saflarında müslümanlara karşı yer almayan, İslam'a ve ehline karşı apaçık bir şekilde düşmanlık ilan etmeyen kimselere iyi muamele yapılması kastedilmiyor.

Böyle kimselere, örneğin babalar, oğullar, kardeşler gibi akrabalara, onları İslam'a teşvik etmek ve kendilerini İslam'a ısındırmak için harcama yapmak, onları ziyaret etmek, onlara ikram etmek, onlara hediye vermek gibi güzel muamele ve iyilikte bulunmak yasaklanmamıştır.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَى أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا
وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَأَتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

"Eğer (anne ve baban) bilmediğin bir şeyi bana şirk koşman konusunda seninle mücadele ederlerse onlara itaat etme. Onlara dünyalık konusunda iyilikle muamele et. Bana tabi olanların yoluna tabi ol. Sonra dönüşünüz banadır. Ben size yapmış olduklarınızı haber vereceğim."

(Lokman: 15)

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ
مِّنْ دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

"Allah, din uğrunda sizinle savaşmayan, sizi yurdunuzdan çıkarmayan kim-selere iyilik yapmanızı ve onlara karşı adil davranmanızı yasak kılmaz. Doğrusu Allah adil olanları sever." (Mumtahine: 8)

Hişam b. Urve *Radiyallahu Anh'*den şöyle ri-vayet olunmuştur:

"Babam bana şöyle haber verdi:

"Esmâ binti Ebi Bekr *Radiyallahu Anhâ* bana şunu haber vermişti:

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in zamanında müşrik olan annem ziyaret etmek için bana geldi. "Anneme iyi davranabilir mi-yim?" diye Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'e sordum.

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*:

"Evet" dedi.

Bunun üzerine Allah-u Teâlâ:

"Allah, din uğrunda sizinle savaşmayan, sizi yurdunuzdan çıkarmayan kim-

selere iyilik yapmanızı ve onlara karşı adil davranmanızı yasak kılmaz." (Mumtahine: 8) ayetini indirdi." (Buhari)

Şöyle rivayet edilmiştir:

Ömer b. Hattab *Radiyallahu Anh* mescidin yanında çok güzel bir ipek elbise gördü.

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'e şöyle dedi:

"Bu elbiseyi cuma günü ve heyetleri karşılamak üzere giymek için alsaydın."

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ömer'e şöyle dedi:

"Bu elbiseyi ancak kıyamet gününde hüsrana uğrayacak kişiler giyer."

Sonra Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'e bu elbiselerden ganimet olarak geldi. Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bir tane-sini Ömer *Radiyallahu Anh*'a verince Ömer *Radiyallahu Anh* şöyle dedi:

"Daha önce bu elbiseyi giyenler hakkında iyi şeyler söylemediğin halde bana niçin veriyorsun?"

Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Ömer *Radiyallahu Anh*'a:

"Ben sana giymen için vermedim" buyurdu.

Ömer sonra bunu Mekke'de bulunan müşrik kardeşine hediye etti.⁸

Son olarak şöyle diyorum:

Kur'an ve sünnetten delillerle bir insanın nasıl müslüman olacağını çok açık bir şekilde açıkladım. Söylediğim ve naklettiğim bütün bu şeylerde hakkı hedefledim ve gerçekleri açık bir şekilde sunmaya çalıştım.

Bu anlatılanlar hususunda ehlisünnet âlimleri arasında da hiçbir ihtilaf yoktur.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ

⁸ (Cem'ul-Fevaid: C.3 S.114 Elbise ve zinet bah.) (Muvatta: Libas bah. C.18 S.917-8) (Buhari: Cuma bah. 7.1.214. ideyn I-II. 2 buyu III 16 hibe bah.) (Müslim Libas bah. No 6-9 S: 1688-40) (Ebu Davud: Hadis No: 4041-1) (Nesei: Zinet bah. 84-86-97 VIII 196-8)

"Mahvolan apaçık bir delilden ötürü mahvolsun, yaşayan da apaçık bir delilden ötürü yaşasın." (Enfal: 42)

Öyleyse her insan bu anlatılanların neresinde olduğuna bir baksın!

Zira her kimin İslam'ı açıkladığımız gibi değilse, gerçek İslam'a iman etmesi için henüz tevbe zaman varken acele etsin. Her kim böyle yapmayacak olursa işte o kimse ancak kendi nefsinin kinasın.

Son duamız:

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

"Âlemlerin Rabbi olan Allah-u Teâlâ'ya hamd olsun."

Yazarın Çıkan Diğer Eserleri

- 1 – İşte Tevhid**
- 2 – Hâkimiyet Allah'ındır**
- 3 – Cahiliyenin Hükümünü mü istiyorlar**
- 4 – Asrımızın Yesakı**
- 5 – İslam Dininin Aslı**
- 6 – Tağutu Reddetmek Tevhidin Gereğidir**
- 7 – Büyük Şirkte Cehalet Mazeret Değildir**
- 8 – İslam'ın Bakışı Altında Hamas Hareketi**

هذا هو التوحيد
İŞTE TEVHİD

Ziyaraddin El-Kudsi

Hak Yayınları

الحكم لله

HAKİMİYET ALLAH'INDIR

Dr. Ziyeddin El-Kudsi

Hak Yayınları

أفحكم الجاهلية يبغون

CAHİLİYYENİN HÜKMÜNÜ MÜ İSTİYORLAR

Duatun La Kuda (İnanç Sorunları) Kitabına Reddiye

Ziyyeddin El-Kudsi

Hak Yayınları

الياسق العصرى

ASRIMIZIN YESAKI

Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

أصل دين الإسلام

İSLAM DİNİNİN ASLI

Esmaeddin El-Kadi

Hak Yayınları

الكفر بالطاغوت ركن التوحيد

TAKFİTİ
REDDETMEK

TEVHİDİN
GEREGİDİR

Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

Hak Yayınları

لا عذر بالجهل في الشرك الأكبر

BÜYÜK ŞİRKTE
CEHALET
MAZERET DEĞİLDİR

Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

Hak Yayınları

حماس في ضوء الشريعة الفقهية

İSLAM'IN BAKIŞI ALTINDA
HAMAS HAREKETİ

Prof. Dr. Ziyaeddin El-Kudsi

Hak Yayınları

الحمد لله